

oktober 2019

Mediterran 2019

Egejsko morje

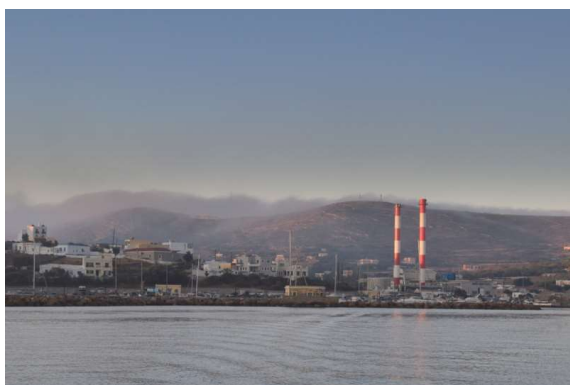
1. oktober 2019, torek

Ermoupolis, Siros - Stavros, Donoussa

Z zoro izplujeva. Očitno bo treba tako taktiko zaradi kratkih dni po novem večkrat prakticirati. No, vsaj takrat, ko sledijo daljše plovbe. Vetra ni, zato iz morja črpava pitno vodo. Ko je voda načrpana, se dvigne veter. V 2-3 bf počasi orcava proti cilju. Počasi tudi zato, ker se nama je naredil precej močan tok, skoraj v nos. Ampak, saj imava čas. Do večera morava prepluti le dobrih 50 milj. Delava, bereva, rešujeva križanke. Preden se zaletiva v otok Naxos, naredim obrat. In takrat šele vidim, kako močan tok sva imela v nos. Skoraj nazaj plujeva v tem šibkem vetru! Na srečo le miljo in spet obrneva v pravo smer. Le, da na žalost ne s pravom hitrostjo. Le-ta je skoraj 2 vozla prenizka.

Kakorkoli, ob šestih zvečer sva v luki otoka Donoussa in gledava ali bi se sidrala ali privezala. Ena barka je sidrana, vsi privezi so prosti. Na sidrišču je dolg in počasen val, ki se vali z juga nekje okoli Naxosa. Tudi na privezu je, a ga je, zdi se, manj. Odločiva se za slednje. Domačin, ribič, takoj priskoči na pomoč in poprime štrike. Lepo. Sledi sprehod po glavnem mestu otoka s skupno 167 prebivalci. Prijetno. Še skok do sosednjega zaliva, da si ogledam tamkajšnje sidrišče in nazaj. Z vrha hriba se vidijo v morju prav vse podrobnosti. Tako prozornega morja ne pomnim od Andikythire sem. Ampak. Noč bo in čas je za predstavitev v taverno. Včeraj kupljene ribe bodo morale počakati v hladilniku na boljše čase.

Končno sedim v pravi grški taverni. Taki, kot se jih spomnim izpred let. Leseni stoli s pletenim sediščem, lesena miza s papirnatim prtom, tipični grški kozarci za zenf, v katere se toči vino iz aluminijastega karafa, plastični krožniki (manjka le aluminijast beštek) in za kuliso prava grška domača muzika in ne ameriški pop (pod besedo pop je mišljena zvrst glasbe in je fajmošter). Vino in ouzo imava re-pe-te. Pri ceni vina 5 evrojev za liter, bi Amerji temu rekli »free refill«. In da hrane niti ne omenjam! Ni jedilnika, dobiva lahko (morda) deset jedi, ki so jih pripravili za danes. Izbereva hobotnico, kuhano v rdečem vinu. Odlična izbira. Posadka je prava, gostje tudi. Nekaj ostarelih turistov, starih rokerjev po duši, in domačini. Nič novokomponovanega! Cena na koncu tega izleta v neznano - prava sitnica.

tukaj sva bila privezana čez noč; okolica je res neugledna, ampak je pa mirno na privezu, nobenega hrupa, pa še gratis je :)

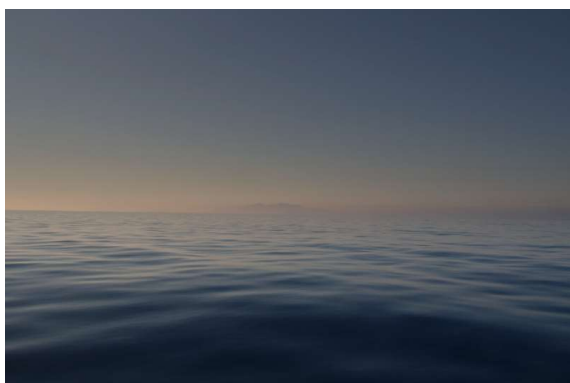
no, pa sva spet izplula ob sončnem vzhodu in so vse slike zažgane; pogled na hrib s katoliško cerkev

še enkrat levi in desni hrib, vsaka vera s svojo cerkvijo v ČB varianti

še zadnji pogled na Ermoupolis na Siroso

...tukaj je sedaj kar ok; predtem je bila nekaj časa tako gosta megla, da nisem videla ladje niti dve milj stran; še dobro, da imamo AIS in radar

več kot polovico oštarij je bilo že trajno zaprtih

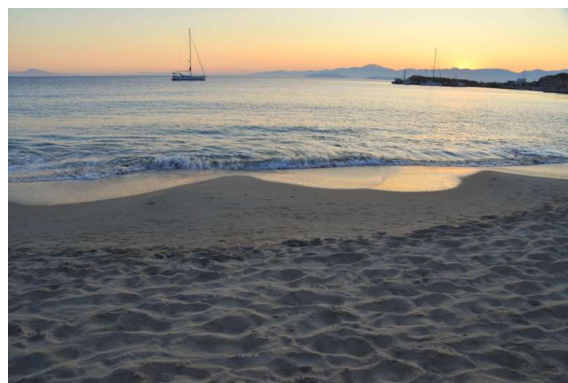
plaža je lepa, peščena, tista fina mivka

še dobro, da v populacijo ne štejejo mačk, bi sigurno narastlo na 300 prebivalcev

neka občinska stavba, saj smo v glavnem mestu otoka

na sidru so francozi, midva na privezu = skupaj samo dve jadralnici na celotnem otoku...super !

in seveda, ko pristaneva, je počasi sonce že začelo zahajati in vse fotke spet zažgane

nekateri sedijo na plaži do trde teme

2. oktober 2019, sredo

Stavros, Donoussa - Ksylompatis, Koufonisos

Kičasti dnevi se še kar nadaljujejo. Oblačka nisem videl, odkar sem star 59 let. Temperature so pozno poletne, morje je prijetno za kopanje. In ni več gužve!

Ko zjutraj v čisti bonaci pogledam pod Malo, se zgrozim. Morje je izginilo in Mala lebdi v zraku. Pa, saj lahko pade na dno, pet metrov nižje! Saj vendar ni narejena za letenje, ampak za plovbo. Nekako le pridem k sebi in se zavedam v čem je trik. Morje je tako prozorno, da se ga sploh ne vidi, če ni nakodrano od vetra. Stopim torej po kruh in po zajtrku se odpeljeva na naslednji otok iz skupine Malih Kikladov.

V Koufonisosu zavijeva v prvi zaliv s turkizno vodo. Nisva sama. Pravzaprav nas je veliko za ta letni čas. Pet ali šest jadrnic in en motornjak. No, v eni uri, ko se lepo naplavava v bazenu, smo samo še dvoji. Z dingijem preverim sosednji zaliv, ki je še bolj zaščiten za južne vetrove, kot sedanji. Ma, ko šus! Globina je primerna, dno tudi in, kar je najpomembnejše, sama bova v zalivu, obkroženim s samimi klifi. Kičasto.

Prestaviva se eno miljo okoli rta. Takoj je na vrsti izlet z dingijem v jame, izdolbene v klife. Tudi tunel imajo, ravno toliko je širok, da še gre dingi skozenj. Modra špilja? Hmmm... In potem je čas za večerjo. Braai na plano, namibijsko oglje nanj. Na mrežo ribe, v kozarce vino. Sonce zahaja za klifi, ko povečerjava. Kičasto? Kičasto!

In briga me za gobe, ki menda rastejo v Deželici kot po dežju! Dežju?

...še zadnji pogled na otok Donoussa

no, da ne bo kdo rekel, da ne snorklam...bojne barve oblačil zato, da me morebitn mačo boji vidijo od daleč.... če ...

široko sidrišče pri otoku Koufonisos; peščena plaža, le nekaj kopalcev.....ni kaj 02.oktober je

morje je kristalno

potem sva se prestavila z Malo v sosednji zaliv in šla z dingijem pogledati luknje

kristalno morje, barve in oblike kamnin super

v tem manjšem zalivu sva edina, sama, samcata skrita med klifi

po vrhu se lahko mirno sprehajaš, od spodaj gor, ko gledaš, pa mi ne deluje ravno 100% varno

zanimivi klifi v vrsti

skozi eno luknjo se lahko še pelješ

danes za kočerjo ribice ... takole je to: kdor se zdravo prehranjuje, bo živel do konca življenja :)

tako pa od daleč zgleda najin zaliv kjer bova prenočila kalinihta (lahko noč)

3. oktober 2019, četrtek

Ksylompatis, Koufonisos - Mersini, Schoinousa

Vremenske napovedi so te dni, ko radira severni Mediteran frontalni val, precej nezanesljive in se spreminjajo iz ure v uro. Vsekakor bova imela preko vikenda prehod fronte, le da še ne vem, ne vem, kako močan bo. Za danes napovedan veter je precej blažji, kot sem ga pričakoval in tudi vala ni resnega. In ni napovedanih neviht. Avrio, po novem.

Izplujeva iz lepega zaliva, v treh boforih vetra v lepem sončnem in toplem vremenu objadrava Ano Koufonisos, Kato Koufonisos in Shoinouso. Firbcava, kako je v luki na Shionousi. Prazno je. Hmm... vala ni, vetra ni, greva bočno na pomol za uro ali dve (v prevodu: za pivo ali dva). Morala bi se sicer sidrati in potem s krmo na pomol, pa se mi to ne ljubi komplicirati in nekako lokalca prepričava, da ne komplicira niti on. Saj je samo za eno uro. Privez je v današnjih razmerah dober, veter Malo potiska od pomola.

Pa greva na sprehod do Hore. Luškana vasica, novokomponovana sicer, a luškana. Vse je urejeno, kot bi bila v Španiji in ne v Grčiji. Cel otok ima pozimi 180 prebivalcev (skoraj štirikrat toliko, kot država Pitcairn, ki je podobno velika). Za razliko od Pitcairna pa tele tukaj vsake toliko časa obišče cela četica zdravnikov specialistov. V soboto spet pridejo. So na turneji. Dopoldan na Irakliji, popoldan na Shoinousi. In dvakrat na dan (izven sezone) jih obišče tudi ferry. Prav odrezani od sveta torej tudi niso.

Ampak. Hora je na vrhu brega, sonce sije na glavo, temperatura je v zgornjih dvajsetih stopinjah. Jasno, da sva žejna. Zelo žejna. Via prvi kafič, z žejo se ne gre šaliti. Saj lahko vendar še dehidrirava. Malo posediva na netu, downloadava, telefonirava in klepetava, malo se potem sprehajava po več ali manj edini ulici, ki se ji po italijansko baje reče loza (po ex-naše je to korzo). Na koncu nisva le žejna, ampak tudi lačna. Končava na kosilu, kot edina tuja gosta edine odprte oštarije. In sva takoj zanimiva za domačine. Klepetamo, oni trenirajo angleščino, midva grščino. No, oni so bolj učljivi, ni kaj...

Ko se vrneva v luko, sva še vedno edina barka na privezu. Očitno se ne bo potrebno prevezovati in odločila sva se, da bova nocoj ostala kar tukaj. Ipak je v luki tudi oštarija in ne bo potrebno rintati v breg na večerjo. Naju pa takoj štrafajo. Privez je plačljiv in če sva privezana bočno, je to 25% dražje. Sedem evrov so nama zaračunali in še trikrat povedali, da če se presidrava, bo pa samo šest evrov. Še vedno imava čas, je harbormaster dodal na koncu. Odločil sem se, da si bom razliko dobesedno odtegnil od ust. Po večerji ne bom naročil baklave. In tako je tudi bilo.

V trdi temi prilomastijo še dvoji čarteristi. Oboji se vežejo bočno za nama in pomol je zapolnjen. Samo. Harbormaster je pa že odšel. Ponoči se ne kasira, to se vendar ve.

pa še drugi del otoka Koufonisos, več hiš, več turistov

luka v Koufonisosu

cerkev, ex mlin na veter, popravljanje barke na Koufonisosu

otok Sxoinousa ima spet kristalno morje, in 18 prelepih plaž, ki so menda must to see

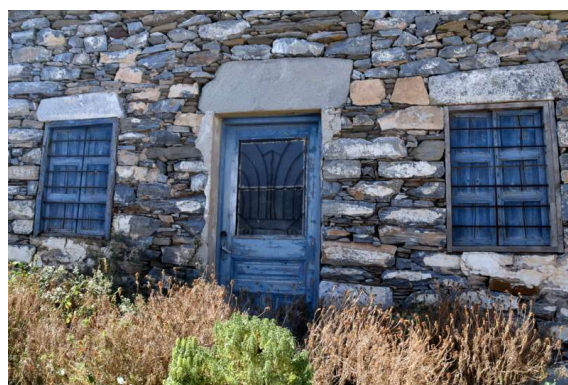
samo zaradi vrat je zgrajen vetrolov, vse iz kamna

pogled na lukso Mersini ob 17,00 uri, kjer smo samo mi kot turisti kraljevali na pomolu :)

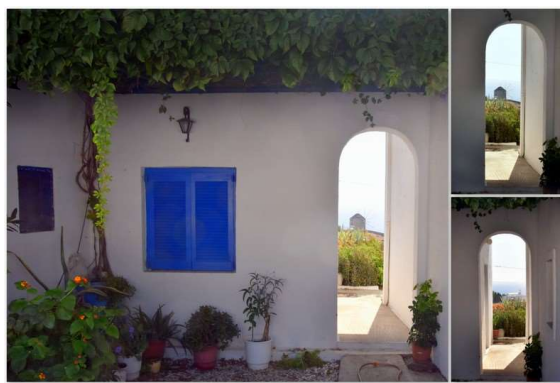
ena od uličic v Hori

stara kamnita hiša počasi sredi Hore propada

danes za kosilo: polnjene paprike+paradižnik; jaz pa ovčko pečeno v pečici ... oboje dobro

zanimivo: če si pogledal iz enega kota si videl cerkev, iz drugega kota pa mlin na veter

pogled na morje

cerkev iz kamna...malce drugačna ...

4. oktober 2019, petek

Mersini, Schoinousa - Livadi, Irakleja

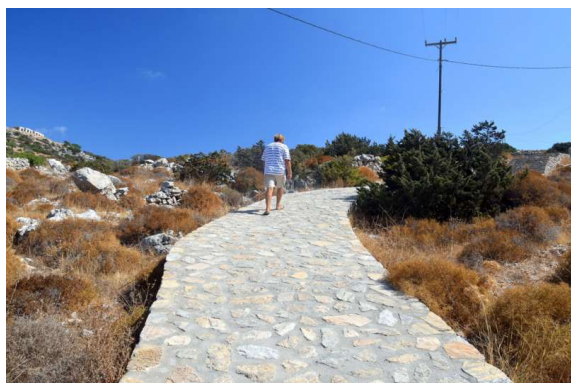
Prav v redu sva spala. Val, ki sem se ga bal, se ni valil v luko. Le elektrike je zmanjkalo in posledično interneta, hic! Pred zajtrkom je tukaj ferry. Če sem do sedaj mislil, da je bil najhitrejši pit stop v zgodovini izveden na formuli 1, sem živel v življenjski zmoti. Tale trajekt je pristal, natovoril en kamionček in en osebni avto (in s tem zapolnil vse proste kapacitete) in izplul. Pit stop par excellence!

Prestaviva se na Iraklijo, sosednji otok. Manj, kot dve miljii imava in jih enostavno premotorirava. Razlog je trivialen. Vodo v boilerju je potrebno segreti. Prostora v zalivu je veliko, pred jugozahodnimi vetrovi je dobro zaščiten in na tleh je mivka. Trije smo, prostora je za petnajst bark.

Dingi v vodo in na plažo. Pa preko grička v luko preveriti situacijo. Situacijo z oštarijami, namreč. Pa ni bilo nič. Vse je zaprto, vsaj zgodaj popoldan je tako. V luki pa gneča. Poleg ribičev je z malo domišljije prostora za dve barki, sidro in krmni privez. Privezanih jih je pet. Kaj vse niso mojstri izumili, da so se privezali! Še dobro, da nisva priplula pogledat, samo obrnila bi se in izplula sem, kjer sva.

Vasica je podobna včerajšnji. Novokomponovana kikladska arhitektura, ki ni napačna, ni pa to tisto, kar bi rad videl, ko nekam pridem. Od vsega skupaj so najbolj bizarni napisi na lokalih, ki se začnejo z "Authentic". Približno enako avtentično je to, kot je Costa Smeralda (s hotelom za Kremenčkove) avtentična Sardinija.

Skok v morje se prileže, čeprav ima voda le še 23 stopinj in je torej že na meji najine tolerance. Še bolj se prileže domača večerja, sipin brodet in pražene sipine lovke. In v pričakovanju čakava večer. Ponoči bo morda celo deževalo in nas opralo. Morda. Napovedi dajejo dežju preko 50 % šans za 0,2 mm. Vendar, tudi v primeru dežja, to verjetno ne bo dovolj, da bi spralo prah z Male. Mislim, da je že jutranja rosa bolj vodnata.

do Hore na otoku Schoinousa vodi strma tlakovana pot

iz EU so dobili kontejner, da bodo ločeno zbirali smeti... kaj je vzrok, da je vse zmešano? ali ljudje ne znajo brati ali ??

bi ali ne bi še spili kavnice ob morju ?

društvo za zaščito starih plovil je plovilo obnovilo in ga razstavilo v luki Mersini na otoku Sxinousa

sidrišče v Livadi otoka Irakleja kjer bova danes prenočila v družbi jadrnice in katamarana....

oštarija v luki Iraklije je bila zaprta

neko avtentično stiskalo

preša v celi velikosti - za katero zadevo, nismo ugotovili

nekaj bark je celo na sidru v luki Iraklije

luka v Irakliji je polna

v luki otoka Iraklija se ljudje kopajo; no tudi midva sva se v najinem zalivu

sipin brodet za kočerjo

5. oktober 2019, sobota

Livadi, Irakleja - Akroiri, Amorgos

Propala šansa! Dokaz več, da verjetnost za dogodek še ne pomeni dogodka samega. Kot bi živeli v kvantnem svetu. Več kot 50% verjetnost za 0,2 mm dežja je sinoči v prevodu pomenilo 100% verjetnost za 0,000001 mm dežja. In še v bolj razumljivem prevodu: na Malo je sinoči padlo 42 kapljic. Kumulativno. In še preden je (sicer še zelo mlada) luna uspela zaiti, je že lepo osvetljevala zaliv, kjer sva sidrana. Pranje barke je tako predstavljeno v svetlo prihodnost. Avrio.

Temperature ponoči so prijetne. Ob zori je 23 stopinj. Dežja nekaj časa še ne bo in okna so spet lahko odprta 24/7. Ponoči so se poleg naju sidrali Italijani, s katerimi smo bili včeraj skupaj na Shoinousi. Skupaj smo izpluli in imeli smo isti cilj, hmmm... Saj, tudi tja so pripluli ponoči. Tradicionalno. Danes dopoldan izplujejo malo pred nama. Dvignejo glavno jadro in očitno nameravajo pluti z italijansko postavitvijo jader. Pa ne gre. Nikamor se ne premaknejo. Pa se usedejo v kokpit in (na glas, tradicionalno italijansko) sključeno gučajo. Pogledajo v knjigo z navodili in kar naenkrat so spet veseli. Ja, očitno so prebrali, da je italijanska postavitvev jader glavno jadro plus motor in ne glavno jadro plus sidro. Ko naredijo tako, kot je treba, se le začnejo premikati. Eureka!

Najprej zavijeva v luko za ovinkom in se prepričava, da ni prostora. Dohtarji so tukaj, prišli so s sedmimi velikimi gumenjaki in enim zaprtim večjim čolnom z napisom "Ambulance". Po štirje so raftani. Zakaj niso prišli z redno linijo, ki danes obratuje štirikrat, ve samo grška državna blagajna. Potem odjadrava na Shoinouso, v lep zaliv na vzhodni strani, ki je v današnjem vetru miren kot jezero. Sledi kopanje. Vesna pod vodo, jaz nad vodo.

In potem počasi (vetra od zadaj je za 3 bf) dalje. Na Amorgosu se skoraj že sidrava v popolnoma zaščitenem zalivu Kalotaritissa, ko ugotoviva, da ni signala mobilne telefonije. Ni druge, greva dalje. Sledi obisk (pri Rodu čaščenega) wrecka Olympije, ki je bil navdih Lucu Bressonu za film Modra globina (le zakaj Anglež obožuje Francoza?). In potem zavijeva v drug globok fjordast zaliv, Akroiri po imenu. Spet jezero in spet ni 3G. Naslednja postaja je lahko le še luka, kjer pa bo ob današnjem valovanju zoprna štiga. Ma, saj je vikend in bova čisto lepo preživela tudi z 2G. Vrževa sidro in uživava v prekrasnem pozno poletnem vremenu. Rahel vetrič, toplo sonce, turkizno morje. In dobra papica. Če bi šla v luko, bi zagotovo jedla v oštariji. In še bolj zagotovo je, da bi bila hrana slabša, kot je doma. Le okolica bi bila bolj prijetna...

sidrišče Livadi na Irakleji je bilo zelo mirno

čemu služijo solarne celice in vetrnica sredi morja? , se sprašujeva

luka na Irakleji je polna

danes so prišli specialisti na Iraklijo in potem še na Schionuso, vsaj deset jih je bilo naštetih na plakatu

najprej sem mislila, da je grafitar počel napis welcome, potem pa le vidim, da znotraj teh črk piše še Iraklia; le kdo se vozi z gumenjaki s po 300 konji ?

luka nič posebnega, tudi odprtega je bilo bolj malo

kopala sva se v zalivu Almiros na otoku Schoinusa

Kalotaritissa, prijeten zaščiten zaliv

polno ribiških čolnov je bilo v Kaloraritissi

tudi na Amorgosu imajo razbitino: ladja Olympija, posnet tudi film Big Blue

razlika med to in Zakynthosovo je, da je ta razpolovljena in ni nobene lepe plaže, pa še dostopa razen kozje poti ni ...

zaliv v Akroiri kjer sva bila edina na sidrišču, na kopnem pa koze in mačka, ki je upala na kakšno ribo

6. oktober 2019, nedelja

Akrotiri - Katapola, Amorgos

Noč je bila popolnoma mirna, zjutraj pa začne vleči. Od obale, brez vala. Ampak, midva kofetkava in klepetava. Zamudiva vlak. Ko se odsidrava, vetra ni več. Štiri milje do Katapole motorirava in spotoma razmišljava. Na privezu ne potrebujeva elektrike in ne potrebujeva vode. Vse izgleda idealno...

Narobe! Sredi postopka sidranja se oglasi bilge alarm. A-ja-jaaaaah! Snela se je cev na črpalki in iz tanka nama je v bilge steklo 150 litrov vode. Zanimacija na privezu je zatorej jasna. Kaptaan popravlja vodovod, chef nabavi zajtrk. In ker kaptaan še vedno popravlja, chef dodatno nabavi še tipični kuharski rekvizit. Fotič za pod vodo. Česar nimajo v Atenah imajo pač na Amorgosu. Logično. Ampak. Novi podvodni fotič za šestdeset evrojev je v oštariji v luki čisto neuporaben. Torej, nabavi chef še rentiča, da greva na snorklarijo.

In se odpeljeva. Mazdica je končno avtoček, kot se spodobi. Tako dobrega rentiča nisem vozil že leta. Ročni menjalnik. Ampak. Ko na tem hribovitem otoku enkrat prestavim v tretjo prestavo, mi potem ni več potrebno prestavljati (razen, ko vozim vzvratno). Čudovit motor, bencinar, pri samo tisoč obratih v tretji prestavi prav spodobno pospešuje na serpentinah v konkreten klanec. Spominja me na našo pokojno Mazdo 6. Namesto pete, kot tam, je tukaj tretja prestava in ročni menjalnik je kot avtomatik. Speljem z drugo, prestavim v tretjo in tako ostane do konca. Itak se po teh ovinkih več kot 50-60 km/h ne da voziti. In če samo pomislim na ono katastrofo od avtomatika z imenom Volkswagen Up!, ki sva jo imela rentano v Githiu...

K nakupu fotiča in k rentanju avtočka spadajo tudi navodila o "good big blue points". Mourtos beach. Rezervna varianta je Agia Anna beach. Na obe se zapeljeva, pa na nobeni fotič ne nastopi službe. So to res plaže? Hmmm... Zato pa se Vesna spravi pod vodo na Paradižnikovi plaži, Paradjaz bič, namreč. Voda je prijetno topla, veliko pa ni za videti. In ni kaj dosti za fotkati. No, fotič je le doživel ognjeni (ok, ok, vodni) krst.

Sledi še izlet na super-truper samostan, za katerega se izkaže, da ni jasno ali je krščanski ali muslimanski. Samostan sredi previsne stene je res lep na pogled, vendar že na vhodu jasno piše, da je za ogled zahtevan "dress code". Moški v kratkih hlačah tam nimajo kaj iskati. Ženske pa v nikakršnih hlačah, ne glede na dolžino. Tile cerkvenjaki mi gredo pa res že počasi na živce. Prebral sem staro in novo zavezo in koran, pa nikjer ne piše, da je moški v kratkih hlačah grešnik ali ženska, ki ni odeta v do gležnjev segajočo kiko, grešnica. Kreteni nepismeni, ki še svoje biblije ne znajo prav prebrati!

Sprehod po Hori ob sončnem zahodu je prijeten, čeprav za moj okus tole ni prav zanimivo (itak sem pa tukaj že žnjitič). Preveč je vse skupaj novokomponovano. Grška oštarija s chill out muziko mi v kikladsko Horo nekako ne paše. Še manj pa (v posezoni) zaprta birtija, hic. Vesna preveri lokalni liker, raki z medom in cimetom. Ime na Amorgosu je enako kot na Kreti, drugod v Grčiji se tej zadevi reče ciporo, po naše tropinovec. In, podobno kot na Kreti, tozadevno pijačo dobiva gratis po koncu večerje, ki se je nocoj izvedla v taverni (skoraj) nasproti parkirane barke.

pogled na Choro, oddaljena 5km od Katapole kjer sva privezana na pomolu

pusta pokrajina z visokimi hribi

Mourtos plaža naj bi bila odlična za snorklarijo; že mogoče, samo so danes valovi preveč butali v skale, da bi se spravila v morje

z višine se vse drugače vidi: Kalotarittisi zaščiten zaliv

pogled na bivšo ladjo Olympia z višine

vijugasta cesta čez hribe kjer bolj malo raste

snorkljala na Paradise beach, pod vodo nič pametnega, vendar sem na žalost ves čas imela narobe prižgan aparat (na film), tako, da nimam niti ene fotografije... full slabe volje :(

Anna beach do koder vodi tlakovana s škrilavci pot je čudna plaža, pa še val je bil ...

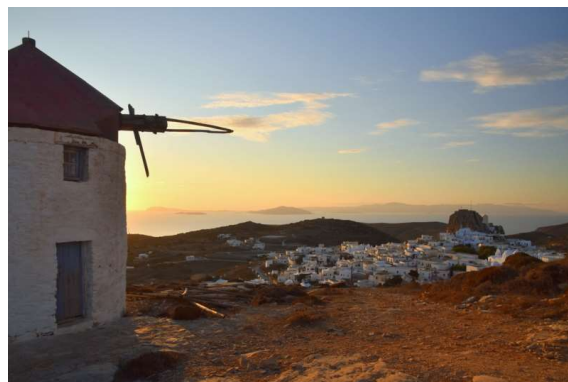
znani amorgoški samostan kamor nisva smela iti zaradi neustreznih oblačil... no, zakaj ne smem imeti dolgih hlač, res ne vem ??

pred večerom pa še malo na sprehod med uličicami

turistov je bilo ob tej uri bolj malo, mačk se mi zdi, da je bilo več

ob sončnem zahodu pogled na Choro z vrha kjer so bili nekoč mlini na veter ...

7. oktober 2019, ponedeljek

Katapola, Amorgos

Dežuje. Ker se za tokratni dež ni odločil Douglas Adams, ni samo 42 kapljic, ampak jih je toliko, da barko vsaj malo razsolijo. V dežju se torej zapeljeva še na drugi konec otoka. Otoka, ki bi lahko mirno nastopal v konkurenci s Karpathosom. Na natečaju za otok, ki najbolj spominja na Afganistan. Nisem čisto prepričan, če je na celotnem otoku prisotnih deset dreves. Definitivno pa jih je manj, kot cerkva.

V Aegialiju si privoščiva jutranjo kavico v dežju in nato pokukava še v sosednji vasici, tudi v dežju. Opazujeva pristajanje turške guletke v dežju in izkrcaje celotnega njihovega turističnega tovora. V dežju. Ta tovor se potem v dežju usede na kolesa in v dežju odkolesari preko hribov v Katapolo, kjer se v dežju spet spravijo nazaj na guletko. Pomorsko-kolesarski turizem. V dežju.

Ob vračilu avta se rentakarovec ne spomni več, da bi mu včeraj že plačala. Nikjer nič ne piše. Pa nama verjame na

besedo. Gost ima vedno prav. Itak. No, pogovarjamo se o 25 evrih. Cene najema avtomobilov so spet posezonske. Cene goriva prav nič. Neosvinčeni 100 oktanski bencin stane 2,12 evra. Ena najvišjih cen do sedaj.

Premišljujeva, ali bi izplula ali ostala. Popoldan dež poneha in posije sonce. Lahko bi se premaknila vsaj na drugi konec otoka. Ampak. Privez je potrebno plačati, pa privez mojstra ni. Prosiva rentakarovca, da ga pokliče. In harbor mojster prikolovrati. Čez dve uri. Medtem si midva premisliva, odšla bova jutri. Pa jih slišiva. Midva in rentakarovec. Kaj da mu težimo. On pač nima časa denar pobirati kar tako, kadar bi kdo rad plačal. Počakava naj, da prideva na vrsto. Po denar pride, ko bo on tako menil. Kdaj bo to, nam ostalim ni potrebno vedeti. Grčija...

Ker imava po novem čas, se priključiva na vodo in elektriko. In amortizirava pralni stroj na Mali. Pri ceni tri in pol evre za pranje in sušenje kilograma suhega perila v pralnici nasproti priveza, je ROI za pralni stroj en dan. Vesna izkoristi pavzo za delo. Ta mesec ima malo več dela in ji miren privez prav pride.

danés so mlíni na veter zavítí v deževne oblake

peščeni jezik na Agios Pavlos plaži, žal dež, oblaki pokvarijo videz

Aigiali vasica, predvsem turizmu namenjena

domačini so dežja veseli, saj ga niso videli 6 mesecev, tako kot midva :)

cest je bolj malo na otoku Amorgos in vse sva prevozila, nekatere večkrat; pogled na zaliv Aigiali

kar nekaj tistih pravih starih kikladskih vasic se najde še na tem otoku

navkljub dežju turisti rinejo okoli turističnih znamenitosti

tudi kolesarji se ne dajo: tako so verjetno že pred meseci rezervirali ne glede na to kakšno vreme bo; sodeč po temu kako so gonili kolesa, to delajo očitno ob vsakem vremenu ... bravo!

turistični kompleks

plezalka je skoraj zadušila hišo

amorgoška vrata (Chora)

naša Katapola kjer sva privezana ...

8. oktober 2019, torek

Včeraj je Vesna inkasanta učila matematiko. Namesto 30, je naračunala 20 evrov za dva dni z vodo in elektriko. In toliko je potem tudi plačala. Fant pa je ponoči očitno treniral novo pridobljeno znanje, ker se zjutraj pritožil pri učiteljici češ, da ga je narobe naučila. Ampak. Prepozno, fant moj, prepozno. Ali pa prezgodaj. Reklamacije sprejemamo šele ob treh popoldan. Do takrat bova pa midva že zdavnaj izplula.

In tudi sva. Ob devetih dopoldan. V čisti bonaci. Nekaj časa motorirava (vseeno je to bolje početi v bonaci, kot v dežju). Idealna prilika, da preverim izračun tokov na mojem chartplotterju. Preverim in sem zadovoljen. Bolje je, kot sem mislil, da bo. Na 0,1 vozla je natančen. No, v idealnih pogojih, ko ni valov. Ti še prehitro prispevajo kak vozel pogreška.

Veter se dvigne točno takrat, kot se mora (hvala, Moana!). To je, ko zavije nad Amorgos in ga dobiva z boka. V 3 bf mirno in hitro jadrava. Mala doseže pri desetih vozlih bočnega vetra potovalno hitrost (150 milj na dan). Kasneje se veter

Katapola, Amorgos - Levitha

dvigne na 4 bf in smer spremeni na polkrmo. Kljub malo vala, je to še hitreje, v povprečju okoli sedmice.

Pit stop narediva na Kinarosu, spotoma je. Rad bi videl zaliv, ki je opisan v pilotu kot ozek. Res je ozek! Ko sva priplula v 5 m globoko vodo na koncu zaliva, sem se odločil obrniti, pa ni šlo v enem krogu. Vmes je bilo potrebno prestaviti v vzratno! Še v lukah je redkost, da je potrebno obračati na tak način (enajst metrsko fin keel barko!), v zalivu pa česa podobnega res še nisem doživel. Priložnost za nov slogan pri prodaji bow thrusterjev (Kinaros bay compatible)...

Na Levithi pa na bojo. Veliko jih je, ob najinem prihodu je zasedena samo ena, kasneje se nas nabere osem. Čarteristi, še eni kruzerji in midva. Iz čarter baze na Kosu do sem res ni daleč in v takem jadralno idealnem vremenu tudi pravi užitek. In tukaj je povsem nov svet. Daleč od glamurja Kosa in hkrati dovolj civilizirano za dopustniške kapitane, da jim ne bo potrebno postaviti sidrnih straž preko noči. In na otoku je taverna.

Na sprehod do taverne se odpraviva. Petnajst minut hoje po kozji stezi je. Brez hribolazne opreme ne gre. Tako piše povsod. Zame so to, hvala bogu, tradicionalno japanke. No, kože tukaj imajo očitno zelo visok standard. Nekaj časa hodijo (in serjejo) celo po lepi tlakovani poti. Verjetno darilo Unije za razvoj podeželja. Kakorkoli, na koncu poti je oštarija in to je edino, kar šteje. Draga oštarija. Morda sva plačala celo pol dalmatinske cene za primerljivo storitev. Je pa večerja dobra. Domača hrana. Bio in eko. Vse je pridelano na osamljenem in prvinskem otoku sredi morja. Otoku, ki se preserava z vodo. Očitno. Drugače si ne znam predstavljati, kako lahko pridelajo riž.

Za sosednjo mizo večerjata Rob in Penny, Anglež in Kiwijka. Klepetamo. Kmalu nista več za sosednjo mizo, vsi smo za isto mizo. Potem še bolj klepetamo. In še prekmalu Penny zapove povratek na barko. S tem dejanjem je implicitno določila tudi, da Robu ni več dovoljeno naročiti mia gira kokkino kras. Pa ravno, ko je pumpa potegnila...

Odkar sva se privezala na bojo, nimava interneta. Signala iz sosednjih, dvajset milj oddaljenih, naseljenih otokov v globokem zalivu pač ni. Telefonirati (s prekinitvami) se da v družbi ovac na aleji telefonistov v bližini taverne, za emailiranje je pa signal tudi tam prešibek. Internet avrio...

ozek, dolg zaliv ob straneh pa visoki hribi, tak filling skoraj kot korintski kanal (zaradi ozkosti-le tega na fotki ne morem prikazati)

na koncu zaliva peščena plaža in hiška z glasnim psom ter skrivajoča oseba

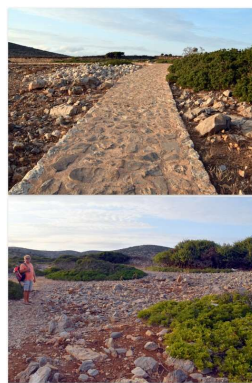
otok Levitha z majhnim pomolom

zaliv je posut z bojami (15 sva jih naštela)

pričakovala sva, da bova edina v zalivu...pa se nas je na koncu kar nekaj nabralo

najprej je bila lepa, široka urejena kamnita cesta, sicer posuta s kakci ovac in koz...ampak tako je bilo le nekaj deset metrov, potem pa kamenje in res t.i. kozja pot

več ali manj grmovje, ki zraste skoraj v višino drevesa

po drugi strani pa ogromna njiva, čez četrt otoka, je pa ograjena, verjetno zaradi odnašanja prsti

tukaj med ovčami je signal za telefon, za internet pa nekako nismo imeli uspeha

skromne hiše, z spremembo ni modrih oken

wc je sigurno na štrbunk ...no, nisva ga preizkusila, soseda je rekla, da je zanimiv :)

glavne jedi v edini taverni na otoku: dušena koza (odlično meso!) in ovčja jetra (odlična!), vse lokalno, tudi krompir, le riž je bil uvožen :)

9. oktober 2019, sreda

Levitha - Maltezana, Astypalaia

Lep dan se je naredil. Zapuščava Levitho, ki name ni naredila prav posebnega vtisa. Čarteraška disneylandska instant destinacija na otoku brez enega samega drevesa. Tako, kot na Kornatih. No, s to razliko, da na Kornatih ne uspeva riž na terasastih riževih poljih. Ali pa tudi. Po novem. Kdo ve? Nazadnje sem bil tam pred dvajsetimi leti. Raje hodim v lepše kraje. Je pa Levitha nesporno koristen otok za postanek pri prečkanju Egejskega morja v primeru slabega vremena. Podobno, kot Astipalaya nekaj deset milj južno.

Čeprav Astipalaya ni daleč, priplujeva šele ob petih popoldan. Pol poti je vetra malo, čisto od zadaj je in hitrost je temu primerna. Šele na drugi polovici poti se veter dvigne in je tudi toliko od strani, da lahko razvijem dvoje jader. Pod Astipalayo je, jasno, v nos. Hic! Danes ne greva v lukko, nič ne potrebujeva. In tam sva bila nazadnje lani.

Čeprav sva nameravala zgodaj izpluti, sva predzadnja. Kot da bi veljala FIFO metoda privezovanja na boje. In te so posejane v ozkem zalivu tako na gosto, da ob jutranji kavici mirno čvekamo s sosedi. Večina jih gre na Dodekaneze, le eni tja, kot midva. Pol ure pred nama so izpluli z Levithe in pol ure za nama pripluli na Astipalayo. Resna posadka, šest descov, vsi naspidirani, vsi z rokavičkami, eden bolj pameten od drugega. Barka je Benetojeva šestinštiridesetica. Čarteristi. Da sva jih ujela (pardon, ne midva, Reymarinko jih je), ko je bilo še malo vetra, bi še nekako razumel. Da sva jim pa ušla (spet: ne midva, ampak Reymarinko) v 4-5 boforih in polmetrskem rolajočem valu, kjer ima njihova ladja nesporno prednost pred našo malo barčico, vedo pa samo oni.

Maltezana je pred meltemijem dobro zaščiteno sidrišče, še posebej če je veter šibak, kot ga imava te dni. In na mirni vodi, v mirnem zalivu, v lahnem vetriču so idealni pogoji za peko kostanja. Na žaru. Ni kaj, malo pa le morava obujati spomine na domače kraje in stare običaje. Le namesto mošta bova spila glažek vinca.

ribiški čoln družine na otoku, kateri prevaža vse...včeraj so npr. pripeljali vso hrano, ki jo ne pridelajo sami in pa vsaj 30 vreč cementa

zaliv Levitha

pozno popoldne sidrana v zalivu vasice Maltezana otoka Astypalaia

poleg ribiških bark sidrana v zalivu le še neaktivna turistična ladja in ena jadrnica

peščena plaža, ob tej uri sta se kopala le še dva kopalca, turista verjetno

kar nekaj čeri je bilo pri vhodu v zaliv

za kočerjo danes pa roštilj z vratovino, krompir z zelenjavo in sladico: kostanj pečen na žaru ... dobro sva skuhala

v trdi temi se vidijo le obrisi

10. oktober 2019, četrtek

Maltezana, Amorgos - Kleisidi, Anafi

Ko se dvigne vetrič, dvigneva midva sidro. Ob otoku motorsailava, ko sva iz vetrne sence Astipalaye, pa lahko lepo jadrava. V 9 vozlih orce doseže Mala (s preko 70.000 milj starimi jadri in 6.000 milj starim antifoulingom) svojo potovalno hitrost (hitrost, kjer jadra še ni potrebno krajšati za udobno plovbo). Nova jadra so definitivno nasedla investicija, to mi je sedaj že povsem jasno. Sredi dneva veter pade na 3-4 vozle (1-2 bf) in posledično tudi hitrost plovbe na enake številke, 3-4 vozle. Mislim, da ni slabo. Seveda, morje je popolnoma mirno, in jadra stojijo tako, kot jih postavim. Če bi bil val, bi se v takem vetru za jadranje lahko le obrisal pod nosom.

Na Anafiju gradijo valobran za novo ribiško luko. Pričakujejo ladjo s tovorom skal (kot, da jih na tem otoku nimajo lastnih dovolj) in se morava sidrati precej daleč. Že prej sva daleč na morju opazovala čudno plovilo, Vesna je menila, da je jadrnica, jaz da je platforma s stolpom za vrtanje v morsko dno. Pa ni bilo ne eno ne drugo. Barge z žerjavom je bil. Remorker ga je potem privlekel pred novo nastajajoči valobran in delo se je začelo. Ob mraku. Efikasno ravno ni bilo, je bilo pa zato toliko bolj hrupno.

Usedeva se v edino birtijo v precej razpadajoči skupini hiš v pristanišču. Menija nimajo, izbire tudi ne. Lahko jeva solato, kuhano govedino, hobotnico ali ribe. That's all folks! Odločiva se preizkusiti celotno ponudbo morskih jedi. Ampak. Niti eno, niti drugo ni bilo ravno za pohvaliti. In še dodatno, porcije so majhne, cene visoke. Te taverne ne bova ponavljala.

s polnimi jadri proti Anafiju - kot bi videli pred seboj Gibraltarsko skalo

Skala Kalamosa je druga največja skala v Sredozemlju (takoј za skalo Gibraltar); minolotna skala Kalamosa je visoka 420m

samostan Panagia Kalamiotissa je najpomembnejši verski spomenik Anafija

otok je vulkanski, očitno je preveč vetra, da bi se lahko zarastla drevesa

sidrala sva se pred peščeno plažo

hotelček ima narejene stopnice do morja in majhnega pomola

sidrišče pred luko (4 jadrnice) in žerjav s skalami (pa toliko skal imajo na otoku!)

prvi vtis, ko sem stopila na kopno in zagledala te hiše in okolico: Afganistan po vojni ? škoda, prikupen zaliv, ki na žalost daje vtis zanemarjenosti

edina oštarija v pristanišču je pri Popy ... menda imajo poleti zvečer tudi 100 gostov; hrana ni bila vredna svoje cene

lepa peščena plaža v pristanišču in kristalno morje

pogled na Horo iz pristanišča

žerjav je premetaval skale še ob trdi temi

11. oktober 2019, petek

Kleisidi, Anafi - Akrotiris, Thira (Santorini)

V mirnem vremenu je očitno tudi sidrišče pri Anafiju v redu. Prav nič naju ni rolalo, v nasprotju s komentarji, ki sva jih prebrala. Ob enajstih gre avtobus, torej sva deset do enajstih na obali. Jaz se namenim peš na Horo, nekaj sto metrov nad nami (500 m je zračne razdalje, dva in pol kilometra nameri Gugl po cesti). Vesna bo počakal avtobus. Ampak. Goljufiga oštirka ji razloži, da je ta že odpeljal in da naj kar pri njej počaka naslednjega, čez tri ure. Ne bo šlo. Tudi Vesna se odpravi peš (in vmes jo prehiti avtobus, ki je peljal lepo po voznem redu, hic!). Kar nekaj časa pešachi, potem poštopa domačina, ki jo dostavi direktno v center vasice.

Vasice, ki je danes mesto duhov. Domačinov ni na spregled, turista sta dva. Midva. Pa niti ni kaj veliko za videti. Spodobna kikladska vasica, primerno urejena in polna hotelčkov in tavernic. Trgovinica je ena s tako borno ponudbo, da nimava kaj kupiti. Tu je še pekarna in potem se naštevane počasi zaključijo. No, še pošta z bankomatom, vrtec in šola, zdravstveni dom, rent a car, ... hmmm ... ja in cerkva. No, cerkvice. Pravzaprav, veliko cerkvic. Na vsakem ovinku ena. Na turistični karti otoka jih preštejem. Če se nisem zmotil, jih premorejo skoraj 80 (z besedo: osemdeset). Prebivalcev na celotnem otoku je 270. Vsaki trije in pol imajo svoj hram za meditacije. Luke nimajo, jo šele sedaj gradijo. Vse lepo po pomembnosti. Hja...

Popijeva frape, poslikava edini spomenik, ki je posvečen neuspešnim (beri: padlim) vojakom in sva si edina, da se na Thiro prestaviva še danes popoldan in ne jutri zjutraj. Kar je bilo za videti, sva videla, v ogled samostana pa ne greva. Nisva primerno oblečena v tem vročem in sončnem dnevu. Preden izplujeva, se še vrževa v morje in zaplavava okoli barke. Kako paše ta osvežitev!

Celotno razdaljo do Thire premotorirava ali premotorsailava. Ah, imava spet vode! Na srečo sta otoka blizu en drugega in po treh urah sva sidrana na podobno odprtem in podobno plitvem ter mivkastem sidrišču. Spet je to roadstead in spet upam, da naju ne bo rolalo. Vetrta do jutra ni napovedanega skoraj nič. Na Santorini ne greva. Še predobro ga poznavata, tukaj sva bila že velikokrat. In prav nič nisva pozabila na otoku, ki je namenjen masovnemu turizmu.

Pa še bolje se večerja na Mali. Čim prej bi rad pozabil včerajšnjo večerjo, ko so mi kot prvovrstno ribo za prvovrstni denar prodali skušo. Saj vendar nisem Dalmatinec, da ne bi ločil med ribo in kengurujem! Nekje sem prebral, da se 90% mladih in potovanj neizkušenih gostov orientira po Trip Adviserju. V tistem članku je tudi pisalo, da bi moral vsak Slovenec vsaki

Dalmatinski birtiji, ki ima jedilnik v nemščini, ne pa tudi v slovenščini, dati negativno oceno. V zelo kratkem času bi Dalmatinci čudežno spregovorili Slovensko, so zaključili razmišljanje. Se strinjam. In zato je včerajšnja taverna Popy od mene na Trip Advisorju dobila negativno oceno. Haugh, govoril sem!

..no pa gremo počasi po asfaltirani cesti do Hore; pogled na pristanišče v gradnji

na sidrišču smo ostali samo še mi in nemška jadrnica

hiše v Hori zelo vzdrževane, ceste urejene in čistoča !

za urejenost in čistost dobi Hora čisto petko

v ozadju obrisi otoka Santorini

takole se ceste vijejo do Hore: jaz po asfaltirani, ki je očitno trikrat daljša od betonirane po kateri je šel Tone; seveda opoldne je sonce pribijalo kot že dolgo ne!

osrednji trg Hore s spomenikom in cerkvijo in občinsko hišo; le ljudi ni bilo

malce neobičajne oblike cerkev na Hori

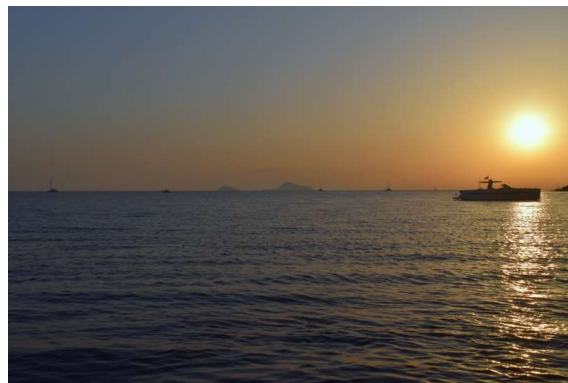
še zadnji pogled na otok Anafi kjer se turizem šele spogleduje z njim

marina na Santoriniju je itak vedno polna, glede na to koliko plovil bo še prišlo zvečer nazaj, so verjetno kar raftani en na drugega

klifasta razbrzdana obala Santorinija oz. Thire

sončni zahod Santorini, mimo se je zvrstilo vsaj 20 plovil, ki so se vračala z dnevnega izleta/šolanja, kakorkoli....sezona je tukaj še vedno !

12. oktober 2019, sobota

Akrotiris, Thira - Rethymno, Kreta

Prav nobenega rolanja ni bilo. Zbudi me budilka in ob sedmih zjutraj dvigneva sidro. Smer Rethymno na Kreti. Okoli 75 milj imava do tja. Po Malinih standardih za pasaže je to 12 ur. Dan je sredi oktobra na tem koncu sveta pol ure krajši. Torej bova morala pluti ekvivalent 160 milj na dan. Ker je to samo podnevi, ko sem lahko ves čas na razpolago za urejanje jader je načeloma izvedljivo, če le ne bo preveč vala. Napovedanega ga imava malo pod meter. In dovolj vetra, polkrma. Povprečna potovalna hitrost mora biti blizu sedem vozlov (kar pomeni, da na chart plotterju v nobenem trenutku ne smem videti manj kot sedmico, bolj fino je, če vidim osmico). Če ne bo šlo, pa plan B, Iraklion, deset milj je bližje.

Pa se ni izšlo. Ko je veter padel, sva bila že predaleč tudi za plan B. Do polovice poti sva jadrala v 4-5 bf polkrme in imela po izračunih uro lufta. Odlično. No, potem je bilo manj odlično, a sva pristane podnevi še vedno lovila v 3 bf. Ko pa je veter padel na 2 bf, sva se le morala sprijazniti s pristankom ponoči. Ob dveh popoldan imava še 22 milj do cilja in za pogon na voljo 5 vozlov vetra. In na voljo je tudi upanje, da imajo v marini luči. Na srečo se je veter obrnil in je bolj z boka, da vsaj jadra stojijo v dokaj visokem valu, ki se vali iz Kikladov, kjer danes kraljuje meltemi. Ampak. Vetrja je vse manj in

ko je 13 milj pred ciljem vetra le še za slabe 4 vozle in hitrost barke pade pod 3 vozle, je ETA že po deseti uri zvečer. Vrag odnio šalu! Dvignem tretjo jadro. Temu jadru lahko reguliram veter. Spet gremo, kot se šika in morda prispemo še ob mraku.

Prispemo na minuto točno ob koncu "civil twilighta", kot to imenujejo meteorologi. Sonce je takrat 6 stopinj pod horizontom. Nekaj minut prej je pristala mrcina z imenom Champion Cat 2, ki nas je pol milje pred lukco prehitela s 35 vozli hitrosti. Pit stop in že nam trobi, da zahteva prednost pri izhodu iz luke. Ja, ja, saj jo dobiš, jasno. Samo mi nismo wunderboote in hitreje kot plujemo ne gre.

Pokličemo v marino in glej ga čudež, javijo se na 67 kanal. Čez pet minut bo marinero na pomolu, da nam pokaže privez. Ampak. Čez pet minut pokliče, da bo prišel čez četrto ure. Ok, dingija pripravim za krmni vez in čakava. Pa naju že snubijo na pomol C, baje najbolj žurerski pomol v Rethymnu. In se tudi že spraviva tja, ko prihrumi marinero: ne to pa ne! Vidva pašeta na pomol A. No, ja, gremo pa tja. Do sem je bilo še vse fino, potem se začne pa kažin. Mooringi so na bojicah. Ok, ni ravno praktično, pa bom že kako fural in hkrati s čakljo lovil štrik. Ampak. Mooring je prekratek. Pa vzemi drugo bojico, je strumen marinero. Enaka zgodba. Edina rešitev je da mooring line podaljšam s svojo privezno vrvijo. Ko smo končno privezani in jaz nekaj godrnjam, mi marinero strumno pove, da je to vendar najbolj običajni način privezovanja v marinah. Ah, ja... jaz sem to srečal prvič. Mooringi so bili do sedaj vedno dovolj dolgi, da sem jih privezal neposredno na bitvo. Še dobro, da je zraven marine fuzbal stadion in je od tistih reflektorjev osvetljena tudi marina in je bil vpliv takega ali drugačnega twilighta s tem izničen. In da je popolna bonaca...

Pa še ni konec zgodbe! Du-ju-vont-elektisiti? Ja, če smo že v marini. Saj je menda v ceni? Je, ampak, za priključiti potrebujem kartico. Ki pa ne dela. Marinero se trudi, švica, prijazen je še bolj, kot pri privezovanju, znanja ima pa tukaj še manj. Efekt? Defekt! Ne vem kolikokrat resetira preveč pametno mašino, sname celo akumulator iz UPS, pa nič. No, nič, razen, da resetira števec vsem ostalim uporabnikom na tem stebričku in imajo od tega trenutka dalje spet celoten kredit. Končno ga le prepričam, da bi morda poskusili na sosednjem stebričku. Prinesem podaljšek in dela. In sedaj, mojster marinero z napisom Security na majici, prosim ne diraj lava dok spava!

Uro in pol je trajalo pristajanje in elektrifikacija Male. O priklopu vode raje niti ne razmišljam, je tudi na kartico na ta istem stebričku in to ureja ta isti marinero. Posledica? Ne da se nama v mesto. Avrio. Zlekneva se v kokpitu in spijsva pive za živce...

ribiča lovita ribe na pomolu A in se tudi premakneta ne, ko se privezujemo, pa čeprav je marinero polil njegovo kavo in premikal ribičevo torbo

k sreči so nam luči iz stadiona, kjer je neka tekma, osvetljeval marino....no, vmesna glasba je bila glasna še po 23.uri zvečer

pisane lučke na obali so vabile naokoli, a se nama enostavno ni ljubilo... avrio

na pomolu C je bilo videti živahno.... menda je to najboljši ponton za privez glede valovanja itd... zato ga verjetno dajejo le tistim, ki so dalj časa tam...

13. oktober 2019, nedelja

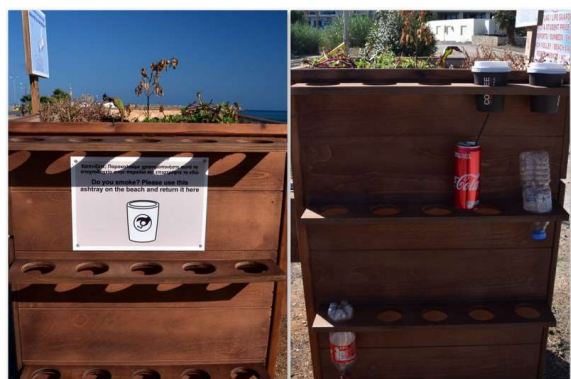
Rethymno, Kreta

Če že sinoči nisva šla naokoli, greva takoj danes zjutraj. Ob devetih in pol sva v pekarni in počivava ob kavici, bureku in baklavah. Baklave so na račun hiše. Po zajtrku pač ne pričakujeva rakija na račun hiše. Razumljivo. Razumljivo pa je, da ga pričakujeva po kosilu. Pa ga ne dobiva, prinesejo nama baklave. Aja? Kaj pa raki? Nou-problem-ajl-bring-raki-tu. In ga fant prinese in na mizo postavi tri kozarce. Dva za naju in enega zanj. In jih natoči do roba in jih spijemo do dna. Na eks, potem ko smo vsi skupaj izgovorili molitev. Tukaj se molitev imenuje jamas. Hja, dobra je to služba, kjer moraš piti šnops po službeni dolžnosti. Če si polnoleten, jasno. Do faze »raki« naju je stregla simpatična punca, ki bo šele čez en mesec dopolnila leta, ko lahko v oštariji spije alkoholno pijačo. Res bi bilo nerodno, da bi ji šefa oglobili, ker mladoletnim streže alkohol.

Sicer je pa danes na sporedu ogled starega dela mesta. In trdnjave. Zelo je podobna oni na Rodosu. Sledi torej zgodovinsko kulturni izlet. Ločeno. Vesna se za štiri evre odpravi na ogled trdnjave, jaz šparam in za tri in pol evre spijem hladno pivo v kafiču nasproti vhoda. Družno se potem sprehajava po starem delu Rethymna, ki je zelo lepo urejen in prepoln lokalov, ki so, zanimivo, sredi oktobra (in to sredi sieste) vsi skoraj do zadnje mize zasedeni. Sezona je še vedno na višku. Pa, saj je lahko. Morje ima dobrih 24 stopinj, zrak nekaj podobnega, na nebu ni oblčka in plaže so dokaj polne kopalcev.

In še nekaj je, kar verjetno pripomore k številu gostov. Danes je tukaj otvoritev svetovnega prvenstva v nogometu. No, malem nogometu. To je že drugič, da sva prispela na svetovno fuzbalsko prvenstvo, prvič je bil to nogomet na mivki v Južni Ameriki, sedaj je na sporedu mali nogomet. Prava fuzbalska fana sva postala. In to midva, ki žogobrca sploh ne marava.

Zvečer se odpraviva na otvoritveno slovesnost in jutri bova navijala za slovensko reprezentanco. Proti Pakistancem igrajo. Pakistanci so baje zelo dobri. Tako menijo kelnerji in tako nama je potrdil tudi šef naše reprezentance, ki sva ga zmotila med nakupom sladoleda. Po grand openingu, ki se je končal z ognjemetom in laserskim šovom, se sprehodiva naokoli. Nekaj malega bi spila (in si ogledala mimohod mladenk in mladeničev) v katerem izmed nešteto kafičev. Pa ni šans! Ob desetih zvečer ni prostega niti enega samega stola. Tudi v tavernah s hrano je vse zasedeno. Še na promenadi se je treba kar potruditi, da se sprehajaš, ne da bi se pri tem zaletaval v ostale udeležence korza. Toliko o posezoni.

dobra ideja, samo se jo turisti žal ne držijo

znotraj benečanskega obzidja nekaj stavb

sigurno oboževalec Pirota :) - zavihani brki

v eni izmed stavb znotraj obzidja je bila razstava fotografij nekega ameriškega fotografa

vhod v obzidje

tip sedi pred vhodom obzidja in računa fotografiranje z njim

pogled na mesto Rethymno z vrha obzidja

pozno popoldne na plaži ni manjkalo plavalcev ; danes je bilo opoldne na soncu celo 29C

tudi v oštarijah, ki so bile nasproti tribune, so bile vse oči uprte v ekran in krožnike :) ...

midva se nisva drenjala, da bi dobila sedež na tribuni, ker je bila to utopija

noro koliko ljudi je bilo danes na cesti

na koncu daljšega glasbenega uvoda ob otvoritvi svetovnega prvenstva v malem nogometu, je bil tudi ognjemet

14. oktober 2019, ponedeljek

Rethymno, Kreta

Danes gre zares. Fantje igrajo nogomet, midva pridobivava prepotrebne energente za na Malo. Panika zaradi kopnečih zalog oglja je že skoraj nepopisna. In pereva perilo. Gugl naju vodi po najbližjih poteh. Pa je vseeno precej daleč, ko se vračava nazaj. V eni roki nosim vrečo z dvema plinskima bombulama, v drugi vrečo s štirimi vrečami oglja. Vsega skupaj blizu 30 kg. In na lubenico na ramenih mi sije neusmiljeno sonce. Spet so poletne temperature, oblačka nikjer, vetriča še manj. Kasneje se odpravim še na pošto in popoldan po perilo in v iskanje Cosmoteja. Slednje je bil dolg sprehod. Precej daleč je trgovina in ko priracam do tja, na vratih nekaj piše. Kolikor razumem grško in lahko preberem grško pisano pisavo, nakracano na enem A4 listi na vratih, so se preselili. Jasno, diametralno na nasprotni del mesta. Racam torej nazaj, gugl me vodi, ampak vrata so ob petih popoldan hermetično zaprta. Avrio. A-joj! Vsaj deset kilometrov, raje več, sem prehodil v celem dnevu. A ko bi vsaj hodil po naravi, tako pa...

A vse to niti ni tako pomembno. Najpomembnejši dogodek dneva, ki bo šel v anale svetovne zgodovine, se je odvijal med drugo in tretjo uro popoldan. Fuzbalska tekma na Socca World Cup 2019. Zdaj vem! Eureka! In za to mi ni potrebno letati nag po Sirakuzi. Vem, da včerajšnji kelner nima pojma! Pakistanci so morda res dobri. Ampak. Slovenci so pa briljantni. Slovenija je Pakistan premagala s 5:1. Najprej sem sicer mislil, da je bilo 4:1, pa sem kasneje preveril rezultat na netu in izvedel za pravega. Hja, je kar problem šteti gole, ko jih je pa toliko. Nasprotnikove je bilo lažje prešteti, teh ni bilo veliko.

Stadion, ki sprejme kakšnih štiri do pet tisoč gledalcev, je bil skoraj prazen. V glavnem so bili Pakistanci. Slovencev nas je bilo 21. Od tega 18 reprezentantov, 1 sodnik in 2 navijača. Midva. Če že po kafičih ni zaznati posezone, sva se pa na stadionu za ta letni čas počutila zelo domače. Po tekmi sva bila častna gosta zmagovalcev. In take stvari je treba ovekovečiti. Sledi torej foto session celotne zmagovalne ekipe. To je uradna fotografija. Logično. Fotkala nas je uradna navijačica ameriške ekipe. Uradna zato, ker je bila oblečena v uradno majico. Samo na uradni majici menda lahko piše USA. Voila!

Zvečer nama še ni dovolj celodnevne hoje in greva na sprehod. In na Tom Yam, Pad Thai in Nasi Goreng. In Singho. Ja, po mesecih enolične grške variante mediteranske hrane paše sprememba. Pa še kako paše!

danes ob 14.00 se je pričela tekma v malem nogometu Slovenija:Pakistan

domačini včeraj razlagali kako dobri nogometaši so Pakistanci... no, danes smo videli, da so Slovenci boljši!

oba sva prvič v življenju gledala v živo mali nogomet

....fajn je videti vedno kaj novega ...

nepopisno veselje ob končani tekmi! Bravo naši 5:1

na izhodu se skoraj zaletiva v našo ekipo pri preoblačenju...čestitke in fotografija za spomin

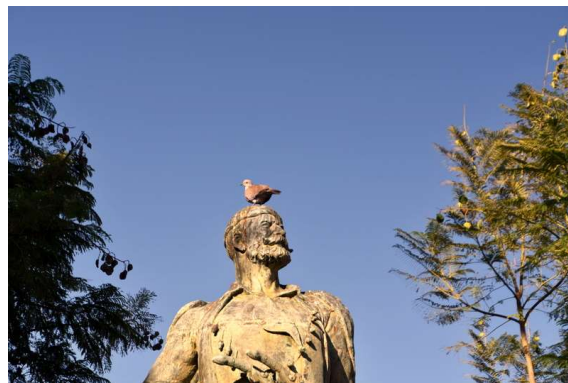
...potem pa vsak na svoj konec; jaz nazaj za svoj comp službovati, prati preostanek perila v svojem stroju in tukaj je hitro večer....

...po dolgem času (odkar sva šla iz LJU) zagledam tajsko restavracijo in zaželela sem si Tom Yam in Pad Thai, Tone pa poleg juhe Nasi Goreng ... no, jaz sem bila zelo razočarana, tako, da mislim, da ne bom ponavljala do Ljubljane kjer vedno dobro jem pri

danes je bilo ravno tako vroče kot včeraj

ta ptič pa nima nobenega spoštovanja do spomenika - kjer mu pade iz riti, tam mu pač pade ...

balkon nasproti džamije; na umetnem drevesu so ponve s priborom :)

džamija v starem delu mesta

15. oktober 2019, torek

Rethymno - Bali, Kreta

Danes greva dalje. Ampak. Pred tem je potrebno kupiti še oglje (saj sva ga že včeraj, ampak od viška glava ne boli) in net. In ko sva ravno na tistem koncu, se ustaviva tudi v Atlantidi. Zmrznjene morske zadeve. Izbira - ni, da ni. Od giric do jastoga. Cene od nekaj evrov pa do 75 evrov za kamčatka rakovico. Zanima me, koliko stane ta zadeva v kakšni pet zvezdični oštariji na prominentni lokaciji? Ampak, nama je pomembneje, da imava oglje in da sva končno dobila dobro govedino. Urugvajsko uležano meso.

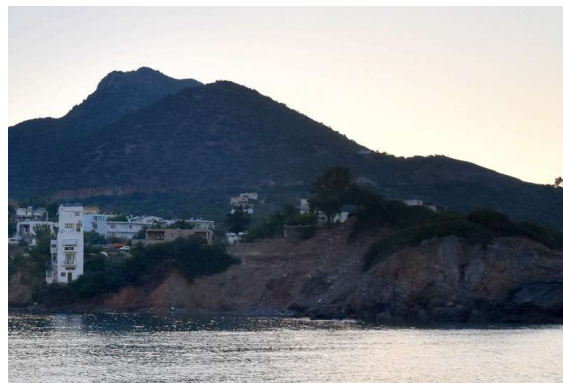
Še vodo natočiva, barko sperem in izplujeva. Ob dveh popoldan. Marino sva imela sicer plačano do pol osmih zjutraj (tako je rekla teta na recepciji, nisva je pa razumela, zakaj samo do zjutraj, prostora je kolikor hočeš), ampak če malo zamudiva z odhodom, se Grki verjetno ne bodo razburjali. Niso se. Vsaj ne, da bi midva to vedela.

Vetra ni nič. Ok, 1-2 bf čiste krme, ampak to je tako kot nič. Petnajst milj proti vzhodu leži Bali. Tja greva. Na Baliju sva že bila in vem, da je to zanič sidrišče, ampak danes imava res mirno vreme in skoraj nič napovedanega vala. Pa je kljub temu (vsaj malo) roli. Najprej skok v vodo, ki ima še vedno prijetnih 24 stopinj. In potem test urugvajskega mesa na žaru in grške zelenjave v solati. Ni kaj, urugvajsko meso je precej boljše od grškega (in neprimerno boljše od katerekoli zelenjave).

Še virtualni pogled na rezultate na Socca World Cup 2019. Danes igrajo naši proti Nemcem. Nemci so dali štiri gole, naši le dva, pa je bil na koncu rezultat 3 : 3. Hja, včasih je pa le pametno, da veš, v kateri gol je treba poslati žogo...

malo pred temo sem se šele spomnila fotografirati zaliv v katerem sva

zanimiva ozka hiša, skoraj do morja, široka cca 5m in kar nekaj nadstropij

luka je polna, tako, da nisva niti rinila do konca (pa tudi globina je vprašljiva?)

bivša tovarna v centru Rethymno sedaj z grafiti poslikana

16. oktober 2019, sreda

Bali, Kreta - Dhia

Vesna ima nekaj dela in se nama nikamor ne mudi. Do naslednjega sidrišča imava dvajset milj, vetra ni in tudi napoved ni prav obetavna. Motorirava lahko tudi popoldan. Ko pa končno le izplujeva, nama je Moana naklonjena. Najprej motorsailava, kmalu pa lahko motor ugasnem in v mirnem morju lepo jadrava. Mislil sem, da bova sama, ob Kreti je jadrnic vedno bolj malo. Pa nisva. Kar nekaj nas je, ki uživamo lepo vreme.

Nenaseljen otoček Dhia nasproti Irakliona ima nekaj zalivov, primernih za prespati. Kar v prvega se zapeljeva. Ampak. Gužva. Dve jadrnici, dva motornjaka in en ribič so že tu. Natančno dve jadrnici, dva motornjaka in en ribič več, kot sem pričakoval za sredo oktobra. V najbolj zaščitenem in plitvem delu zaliva je gužva, morava se sidrati na desetih metrih precej na odprtem. No, do mraka pleasure craft izpluje in lahko se prestaviva na boljše mesto. Poleg ribičev.

Obvezno kopanje je za Vesno, kot običajno, pod vodo. S fotičem, ki ga je tokrat pravilno nastavila in posnela fotografije in ne filme. Ampak, prav veliko pa ni bilo za videti.

Sledi skupen izlet na obalo. Sprehod do cerkvice in piknik hiške z roštiljem, krušno pečjo in tekočo vodo. Tekočo vodo iz pipe. Na otoku, kjer ne raste nič, razen nekaj bornih grmičkov. Voda je tukaj božje darilo, zbira se kapnica s strehe cerkvice. Od živih bitij sva na otočku midva, nekaj zajcev in precej avstralskih muh (to so tiste muhe, ki kraljujejo Outbacku v Avstraliji in so skoraj tako sitne, kot Indijci na Sri Lanki).

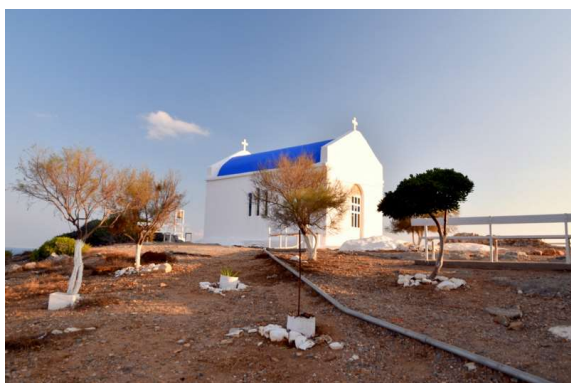
Pred odhodom v kino pa braaiada z uležano kravico za glavno jed in lovskimi orjaškega lignja za desert. Njam!

ni mi jasno kako je sem zašla avt.guma, saj tukaj ni cest, ni prebivalcev ?

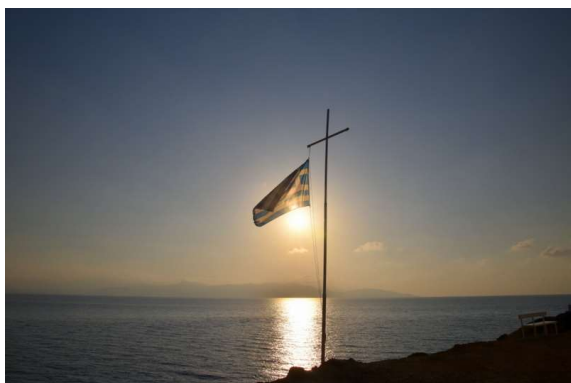
večji ptiči so nama letali nad glavo (poleg avionov :)))

ne vem, če smo že našli otok, otoček brez cerkve?

zvonec je bil zaštekani, sem pa zvonila na drug način)

brez zastave tudi ne gre

letos sveže barvana, smeti pa ne vem, če so odnesli letos?

na dveh koncih imajo mize in stole, roštilj... tudi danes je bila tukaj ena skupina, ki se je pripeljala z motornim čolnom

kamnit otok posejan z grmičevjem

celo nekaj hiš je na drugem koncu otoka, vendar ni bilo videti, da kdo živi tam

pod vodo revščina, pa tudi ta fotič nima zooma, je res za prvo silo....

še celo dva zajca sva videla.... kar težko je bilo ga ujeti v objektiv, drugi mi je ušel

na koncu smo ostali le še mi in ena ribiška barka

17. oktober 2019, četrtek

Dhia - Spinalonga, Kreta

Ob desetih dopoldan vplujejo izletniki iz Irakliona in ob desetih dopoldan izpluje Mala. Voila! Sledi ogled potencialnih sidrišč. Tisto, ki ga poznam izpred let, bi bilo v redu tudi sedaj, je pa resnega prostora tam le za eno barko. Naslednje je (pre)globoko, pa bi se tudi dalo vezati na bojo lokalcev, nočoj tam zelo verjetno ni bilo nikogar. Kakorkoli, mislim, da je bil najin zaliv čisto v redu, če ne celo najboljša rešitev na Dhii.

Nadaljujeva proti Spinalongi. Vetra ni nič ali pa ga je zelo malo. Motorsailava. Jadra dodajo od nič do pol vozla, tok pa od pol vozla do krepko preko enega vozla. Vsaj nekaj. No, pa pitno vodo sva spotoma naredila. Le zakaj vodo? Razmišljam. Ko bom naslednjič upgradal Malo iz Mala 1.1 na Mala 2.0, si bom namesto watermakerja raje omislil vinemaker. Ali pa vsaj beermaker. Moram malo pobrskat po netu, sigurno kaj podobnega že obstaja. Marine grade, jasno.

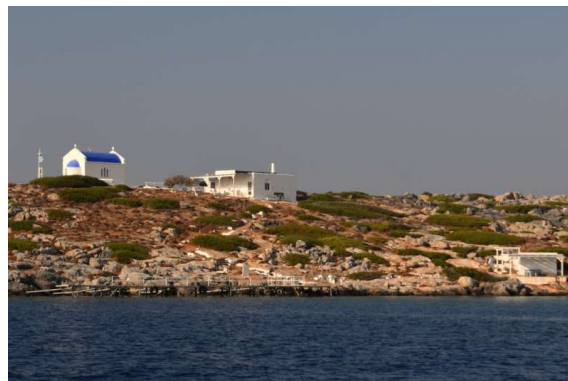
Spinalonga naju pričaka taka, kot jo poznavata. Ogromna laguna s konstantno globino nekaj metrov in blatno mivko na dnu. Prostora je za nekaj tisoč bark in odličen holding. Mislim, da je to najboljše sidrišče na svetu, kar jih poznam. Sidrava se v skupini osmih jadrnic pred vasico Elounda. Čoporativni nagon ali gremo vsi na večerjo v to vas?

Midva greva. No, najprej na sprehod in po zelenjavo (le čemu?) in potem v taverno, kjer po večerji (eni pici za dva) dobiva (on the house) sladico (ki jo je skoraj za glavno jed) in ko Vesna komentira, da je namesto sladice pričakovala raki, dobiva še tega. Sladica ostane na mizi, jasno. Hja, to je Kreta. Tako malo je potrebno, pa je gost tako zelo zadovoljen...

In ko smo ravno na Kreti, pogledam rezultate na Socca World Cupu 2019. Naši so se že uvrstili v osmino finala. Še preden so sploh odigrali zadnjo tekmo predtekmovanj. In to celo brez podpore navijačev. Midva sva jih prav grdo zapustila same, prepuščene na milost in nemilost v tuji deželi. Ampak, kdor je dober, je pač dober. Bravo, slovenska malo nogometna ekipa!

dve majhni plažici sta bili blizu najinega sidrišča in na njemu ležalniki za katere ni nihče nič extra računal

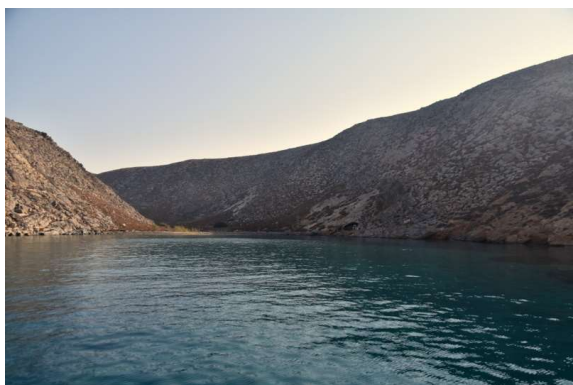
še pogled na cerkvico in hiško s piknik prostorom

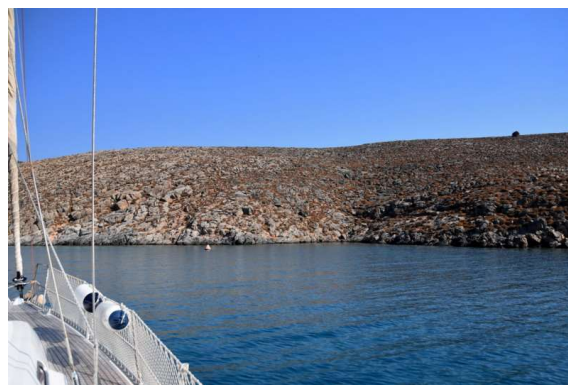
takole prostorno je bilo to najino nočno sidrišče

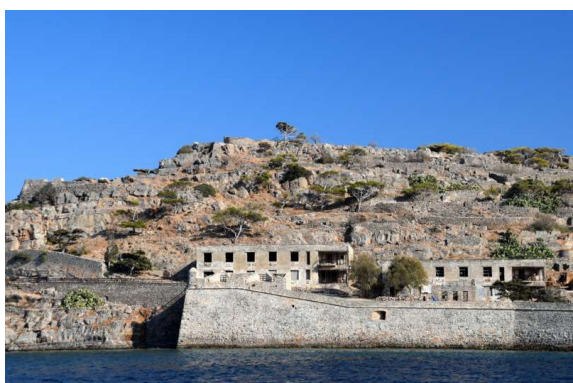
sosednje sidrišče istega otoka (Dhia) je imelo v luknji mini kapelico

je bil pa ta zaliv ozek, za eno sidrano barko v vrsti; morje pa kristalno

sosednji zaliv (tretji po vrsti istega otoka) je imel po tleh preveč kamna in vprašanje kako bi sidro prišlo

Spinalonga - beneško obzidje, enak stil gradnje kot na Rodosu, Rethymno itd...

spinalonga, včasih bili gobavci na tem otoku, zadnji odšel leta 1960

pogled s sidrišča Elounda

plaža v Eloundi je peščena, urejena tudi s tuši

vasica Elounda je turistična vasica: nešteto oštarij, mini trgovinic

gratis sladica miške s čokolado so bile sveže pečene; ko vprašam ali se to je skupaj z rakijem, je gostilničar hitro prinesel za vsakega še en raki :): preden sem se spomnila fotografirati, sva pojedla že nekaj mišk :)

18. oktober 2019, petek

Spinalonga - Agios Nikolaos, Kreta

Zbudiva se v turobno jutro. Na obzorju je dež, za zvečer so napovedane nevihte. Plan B. Vesna ima nekaj več dela te dni in se torej ne bova prestavljala. V dežju se še lepše dela. Ampak. Če ni sonca, ni elektrike. In jaz bom tudi postal tečen, če bom zaprt na barki.

Premakneva se v marino. Tukaj imava elektrike in vode na pretek. Vesna se zakoplje v računalnik, jaz grem na sprehod in pozno popoldan se lotim pranja kokpita. Jutri, ko bo suh, če bo suh, pa še oljenja. Preverim v lokalni trgovini, teak olje imajo po normalni ceni. V čendleriji ga itak nimajo, mi ga pa do popoldneva nabavijo in prodajo. Po marinski ceni. Tistega, iz sosednje trgovine. Hja...

Že včerajšnji oštir je imel blokirane nekatere porte na wifiju, danes (v drugi taverni) enako. Zanimivo, dolga leta že nisem doživel česa podobnega. Verjetno so s tem hoteli preprečiti downloade. Pa jim ni uspelo. Z Netflixja je na moj telefon romalo nekaj GB podatkov.

Ne prav daleč od naju je Halberg Rassy 53 iz Bremna. S slovenskimi jadr. Od iste firme, kot jih imava tudi midva. Že vedo, Nemci, kje se dobijo dobra jadra, že vedo. Pa sem se spet spomnil, kako brez potrebe sem letos kupil nova jadra, ki še vedno delajo le gužvo v prednji kabini. Stara pa veselo furajo Malo naokoli.

Povečerjava na barki. In po večerji se uleževa v kino.

zgleda kot fancy resort s kupolami

danes oblačno, oblačne fotke :(...

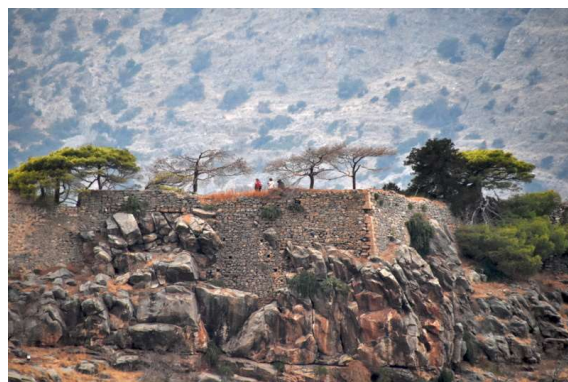
Spinalongo sva počasi obkrožila; navkljub temu, da smo sredi oktobra in je bilo oblačno, je bilo dosti obiskovalcev tega otočka

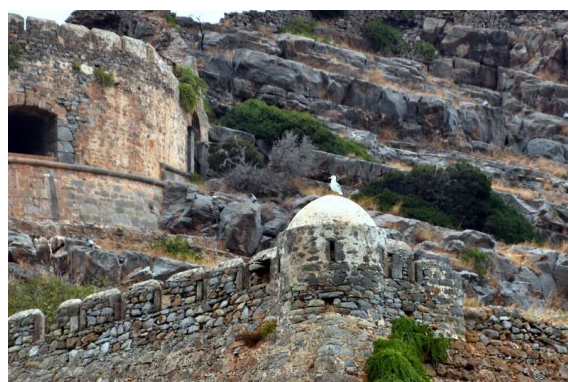
celo oštarijo in majhno trgovnico imajo, kar je nujno potrebno, saj te pustijo tukaj dve uri za ogled otoka

pa še, pa še ... nekaj fotografij Spinalonge

je pa res, če je oblačno, ni vroče in je lažje pohajkovati gor in dol po otoku

tako nizka oblačnost, da včasih nisi ločil morja od neba

marina ima dobrih 250 privezov, za zimovanje so že davno polni

Ag.Nikolaos marina je socialna marina, veliko jadrancev preživi tukaj zimo... in temu primerno imajo potem vsako nedeljo BBQ, vsak prinese kar bo pekel na roštilju in pil, ter prilogo k roštilju, ki se bo delila med ostale jadralce (na bazi riža, testeni

19. oktober 2019, sobota

Agios Nikolaos, Kreta

Včerajšnji kino je trajal do treh zjutraj. Malo dlje spiva. Potem se Vesna zakoplje v službovanje, jaz v oljenje teaka v kokpitu. In ko je le-ta masten, se odpraviva na sprehod, gibanje po barki je pač omejeno.

Do jezera greva. Izpred let se spomnim, da je precej globoko, pa ne vem koliko točno. Povprašam v tourist infotu, ki kljub kruzerici na pomolu sameva in teti imata torej čas za klepet. Pa mi strumno odgovorita, da je bottomless. Joj, ja, saj poznam lokalne legende, samo mene pač zanima geografska in ne mitološka globina. Bottomless. Ko še tretjič lepo povprašam in prosim za številko in je odgovor spet matematično precizen (bottomless pomeni neskončno), obupam. Iz žepa potegnem telefon in raje povprašam strica tam notri. Globina je 48,8 m, je strumen, izmerjena je bila leta 2000. prej je veljala globina iz leta 1852, ki je bila 64 m. Le zakaj mi ona turistična delavka tega ni znala povedati? Težko verjamem, da ne ve.

V luki je torej kruzerica in oštirji so nesramno vsiljivi. Kaj jim ni jasno, da s tem odbijajo stranke? No, verjetno ne odbijajo paketnih turistov, ki samo pričakujejo, da jim kdo pove, kaj naj počnejo. Če pač ni predstavnika turistične agencije, da jim pove, kam naj se usedejo na kavico ali giros, jim to razloži oštir. Glavno, da se nekdo odloči namesto njih. Midva se rada o svojem življenju odločava sama in zato zavijeva šele v kavarno, kjer pred vhodom ni sitneža.

Popoldan je podoben včerajšnjemu. Vesna spet dela, jaz ribam palubo, da še to naoljim. Avrio. Počakati je potrebno, da se posuši. Upam, da ne bo dežja. Danes je bilo napovedanega veliko, dejanskega pa malo. Naj mi gospod Adams oprost, ampak res ne morem zapisati, da je na palubo padlo 42 kapljic. Morda jih je bilo 21...

naj bi bilo pet fotografij na tem pleksiju

pogled na jezero, ki je sedaj tudi pretočno

nešteto majhnih plovil okoli jezera

no, tole pa ne bi bilo fajn, če bi padla s kolesom v jezero, ki nima dna :)

danes je v pristanišču kruzerca in temu primerno je bilo tudi ljudi na cestah in lokalih

hišica za goske

... pa še ena vsaj deset gosk sem naštela ob jezeru

no, jasno, tudi cerkvica mora biti pri jezeru

nič posebnega hiše, s samimi oštarijami spodaj, kar je jasno, saj vsi kruzerji gredo mimo

ulica samih majhnih trgovinic s spominki itd...

... za konec pa še ena velika cerkev

to je pa tako, ko se kelner dela, da je razumel naročilo, jaz pa mislila, da sem dovolj natančno povedala čese ne sme biti na krožniku

20. oktober 2019, nedelja

Agios Nikolaos - Spinalonga, Kreta

Vremenska napoved mi pravi, da bo jutri in v torek precej vetrovno z valovi okoli enega metra. Takrat ne bi plula. V takih valovih naj plujejo kar marinski mačo boji, da se bodo lahko potem hvalili, da so imeli desetmetrske valove. Midva bova poskusila počakati na boljše pogoje. Mimogrede, za capsizing je dovolj že dvometrski val, če se zlomi pod barko in je priletel točno z boka. Če se ne zlomi pod barko, je lahko tudi sto metrski, pa ne bo nič narobe...

Ne bi torej bivakirala v marini, če ni nuje. Agios Nikolaos sva si ogledala (že ne vem koliko krat), v dveh dneh preverila stanje duha v nekaj tavernah in odločiva se, da se prestaviva na sidro v laguno. Tam bo precej bolj prijetno, kot v marini. In cenejše. In nobene težave ne bo izpluti v vetru. Tukaj so pontoni tako na gosto posejani, da brez pomoči marinerota ne bi šlo. Barke brez bow thrusterja pač ne morem obrniti v veter v kanalu, prepredenem z mooringi, ki ni kaj dosti širši od dolžine Male.

Naoljim še teak na palubi z oljem, ki sem ga včeraj kupil v trgovini z barvami. Precej cenejši je, kot marine teak oil v taisti trgovini in za faktor cenejši, kot karkoli v čendleriji. Z enakimi lastnostmi, jasno. Vesna še počisti notranjost in čas je za odhod. Nekaj malega jadrava, veliko motorirava. Veter je v nos in je precej refulast. Na vhodu v laguno so sunki okoli 20 vozlov, vendar je sidrišče v zalivu na polotoku Spinalonga v skoraj popolni bonaci. Hurricane hole in midva sva sidrana odlično.

Napad na net in v nabavo letalskih kart. Pa večerja, kino in spanje...

nasproti zaliva je večja vasica z večimi resorti; v zalivu pa midva in še ena manjša jadrnica ... mirno kot na jezeru ..

tišino je zmotila kozica, še otroček, je full jokala ... potem se je tolažila pri mami in je bilo vse ok; no, pa tudi ovce je bilo videti poleg koz

21. oktober 2019, ponedeljek

Spinalonga, Kreta

Vesna mora delati in najboljše bo, da je ne motim. Gledam obalo in hrib za njo. Na sprehod bi šel. Po kavici in branju slovenskih revij, ki sem jih našel včeraj.

Čevlje na noge in z dingijem na obalo, torej. Hrib na nenaseljenem otoku (ok, naseljenem s kozami in ovci) ni prav visok. Telefon mi pove, da meri v višino natančno 175 m. No, natančno 175 m, plus minus 5 m. Če bi bile stopnice, bi jih bilo manj, kot na Sveti Heleni. Če bi bila po bregu speljana pot, bi bilo tudi precej enostavno. Tako je pa potrebno plezati po brezpotju. No, po kozjepotju, sodeč po črnih okroglih kroglicah na tleh. Ne vem, sicer, kako se koze plazijo med trnastim grmovjem, jaz sem moral biti precej previden, da nisem izleta končal čisto popraskan in krvav. Za povrhu pa nisem pričakoval tako vročega dneva, saj smo vendar že v drugi polovici oktobra. Popolnoma premočen in celo malo dehidriran sem se vrnil na barko. Da se meni zgodi dehidracija, joj! Takoj sem se spomnil tistega vica, ki se konča tako nekako: »Piši AIDS, da umrem ko jebač, a ne ko seronja«.

Popoldan Vesna še vedno dela, jaz berem in pišem. Veter se je dvignil, k nama je priplula švicarska barka in skupaj smo v zavetrju v tem zalivu v laguni Spinalonga. Nekaj časa. Potem se veter obrne in smo na valu. Zato tik pred mrakom izplujemo. Oboji. Preko lagune na drugo stran. V laguni je vedno neke zavetje.

dopoldne je Mala samevala v mirnem zalivu

lep zaliv, le morje je bolj kalno; danes je bila tudi zelo slaba vidljivost

slikano z vrha hriba na drugo stran otoka kjer je bilo morje kristalno čisto

22. oktober 2019, torek

Spinalonga, Kreta

Zavetje je bilo v redu, so bili pa refuli preko noči kar močni in prednji bitvi sta kar trpeli. Kljub nekaj metrom vrvi in gumijaste vzmeti med barko in sidrno verigo naju je precej vrtelo. Vendar dno v tej laguni drži odlično. Jutranji pogled na track pokaže perfekten lok. Nisva se prestavila niti za milimeter. Hja, bolj kot to, da bi sidro popustilo, me skrbi, kako ga bova dvignila...

Vesna še vedno uraduje. Jaz planiram plovbo v prihodnje. Dan je lep, sončen in topel. Le morje v laguni ni kristalno čisto in naju ne mika na kopanje, čeprav se ostali turisti veselo namakajo. Tudi precej jih še je. Mimo naju plujejo turistične barke, zasedene do zadnjega kotička. Počasi mi postaja jasno, zakaj je v marini visoka sezona vse do 31. oktobra. Vse je tako, kot avgusta na Jadranu, le dan je na žalost krajši.

Popoldan se odpravim na sprehod do trgovine. Vetra je preko dneva precej manj kot ponoči in podvig lahko opravi, ne da bi bil do kože premočen na čolničku, ki bi ga refuli vetra zavili v meglico iz vodnih kapljic. Pri mesarju kupim tudi odlično vratovino. Sveže meso ima svoj namen. Da se ta namen izpolni, je potrebno zakuriti žarček.

Danes si namenoma nisem naložil novih filmov. Malo pavze potrebujem, saj bom sicer postal še filmski odvisnik.

večkrat na dan pelje polno turistov na otok Spinalongo; pa še ni edina turistična barka...

23. oktober 2019, sredo

Spinalonga - Sitia, Kreta

Strah, da se ne bova mogla odsidrati je bil (skoraj) upravičen. Malo naprej in malo nazaj je bilo potrebno premikati barko točno nad sidrom, da se je le-to izkopal iz blatne mivke. In potem še očistiti sidro, da nisva s seboj vozila deset kilogramske bunke blata. Ja, sidrana sva bila odlično.

Plovba do Sitie je bila precej rolajoča. Veter od zadaj, val z boka. Vesna, za spremembo, ni mogla delati v podpalubju. Sva pa plula dokaj hitro in sva bila tudi kmalu privezana v Sitiji, kot druga živa barka na pomolu. Tudi sprehod po mostu kaže precej drugačno podobo, kot sprehod po Agiosu Nikolaosu. Turistov je zgolj za vzorec. Ko se kasneje usedem v na pol zaseden kafič na rivi, sem edini nedomačin. Pa je to fancy prime location in ne kakšna luknja nekje v stranski ulici s poceni kavo.

Povečerjala sva kar doma. Dobro meso imava še od včeraj in glede na to, da bova tukaj verjetno ostala še kak dan, ga nima smisla šparati za roštiljado. Lahko se pokvari. Bova raje pred odhodom kupila novega.

pa sva spet v Sitiji ...po osmih letih

Sitia ima menda 19.000 prebivalcev

bolj malo ribiških bark je videti, še manj pa jadrnic ...

24. oktober 2019, četrtek

Sitia, Kreta

Voda in elektrika sta plačljivi po porabi. Na obali so stebrički s priključki in elektroniko za plačilo. Prisloniš plastično RFID krtnico z dobroimetjem, izbereš priključek in si priključen. Ampak. Dobroimetje se naloži v občinskem uradu, ki zvečer ne dela. Zato pa dela eden izmed priključkov za elektriko in kar nekaj njih za vodo. Imajo naloženo dobroimetje od kdo ve koga, ki je bil tukaj pred nama. Včeraj in ponoči sva tako uspela potrošiti dober evro tujega denarja.

Razmišljava, koliko dobroimetja potrebujeva. Nekaj evrov za nekaj dni. Da ne skačeva vsake tri minute na občino se odločiva za malo več in naložila bi si 10 evrov na ključek, ki ga imava še iz Kavale. Vesna gre v akcijo. Ona se zna bolje meniti. Dobro se je zmenila. Naložijo nama 22 evrov, plačava jih 10 (toliko sva hotela imeti). 12 evrov je namreč kavcija, če nimaš ključka. Pa je vrli uradnik očitno nekaj pomešal. Plačava še privez. Osem evrov na dan stane, Vesna šteje dneve in od srede (ko sva prišla) do ponedeljka (ko bo urad spet odprt, da bi lahko plačala podaljšanje) jih našteje tri. Strinjajo se. Midva tudi. Slab teden priveza z vodo in elektriko naju tako stane 36 evrov. In že sedaj si beliva glavo, kam z viškom denarja, ki nama bo ostal od predplačane elektrike. Očitno ga bova podarila zanamcem. Grčija.

Nabaviva plin, ki nama je neverjetno hitro pošel še iz francoske jeklenke iz Martinika. Hecne so cene plina. Običajna cena je okoli deset evrov. V Retimnu je bil 7 evrov, tukaj je 12. Najdražji do sedaj v Grčiji je bil v Kalamati, 20 evrov, najdražji nasploh pa (še pred leti) v Španiji, okroglo stotaka. Tistega nisva kupila, jasno.

Vesna se zmeni v eni izmed tehničnih trgovin za nov podvodni fotič. Ceno zbaranta na ceno, ki sicer velja za nakupe na netu. To je v redu. Ampak. Fant fotiča nima, jutri ga dobi iz Aten. Pa mu ravno ne zaupam, glede na izkušnje z grško paketno pošto. Mislim, da kar upravičeno. Še posebej, ker bi mojster prodaje rad imel nekaj avansa. Potem bi pa spet čakala in čakala in čakala. In bentila. Nak. Če hoče delati posel, naj ga naroči na svoj riziko in če ga slučajno dobi, ga z

veseljem kupiva. Sicer pa nič. Saj se nam ne mudi. Fotič za prvo silo imava, kaj bolj resnega kupiva pa kje, kjer bodo to imeli na zalogi. Ali pa preko neta naročiva v naprej določeno destinacijo.

Zvečer še na sprehod v tavernico in dan je počasi pospravljen pod streho.

naša barka na sredini tega pomola in od danes tudi edina živa ... le kje so ostali jadranci?

svetle hiše se vzpenjajo v hrib

vodomet sredi mesta, oštarije zvečer kar polne, se mi zdi, da lahko turiste prešteješ na eno roko

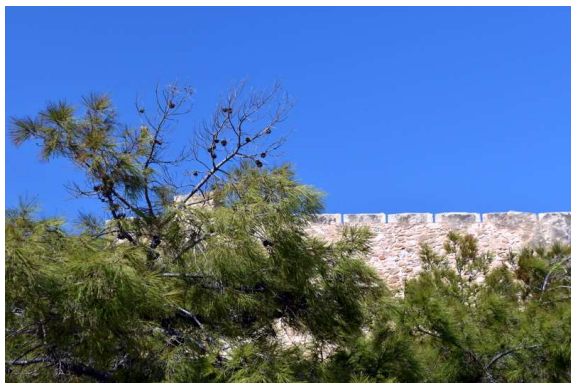
25. oktober 2019, petek

Sitia, Kreta

Prijeten dan. Ej, ko bi bili vsi dnevi tako lepi. In tako temperaturno prijazni. Sosed, Francoz, ima v okolici Sitie nekaj zemlje in na njej posajene oljke. Prideluje olivno olje. Za hobi, pove, s tem se nič ne zasluži. Podari nama eno flaško, polimano z medaljami. Med drugim tudi z medaljo za leto 2019. Jasno, letos se obiranje oliv sploh še ni začelo, iztiskanje olja še manj. To je, po njegovih besedah, najboljše olje na svetu in takoj tudi doda, da imava neskončno srečo, ker ima na barki še nekaj kartonov tega olja (z medaljo iz leta 2019, hmmm...). Takoj me spomni na vinarje. Tudi njihovo vino je najboljše na svetu (pa čak i šire) in tudi vinarji imajo (kao slučajno) vedno s seboj nekaj buteljk svoje žlobundre. In vedno so mi razlagali, kakšno srečo imam, da sem jih srečal. Ampak. Jaz vseeno raje kupujem vino serijske proizvodnje iz Južne Afrike in Vasilijevo olje iz Sparte. Kakorkoli, moje skromno menje je, da se s šestimi hektarji oljk da vsaj tako dobro živeti, da si možakar lahko privošči Amel 54 (resda s plastično imitacijo teaka, a vendar prav poceni taka barkača le ne more biti).

Potem pa na sprehod. Na trdnjavo. Nategunac. No, pol cenejši nategunac, kot v Rethimnu, a vseeno nategunac. Dva evroja mi vzamejo zato, da lahko pogledam nekaj (z evropskim denarjem renoviranih) sten. In dva evroja mi vzamejo tudi na rivi. Skupaj z Vesno zavijeva na kafe, brez neta. No, tudi net bi bil v tej ceni, pa ga ne potrebujeva. Uporabiva kar geslo od soseda, pokritost s signalom je odlična tudi deset metrov stran. Sediva in brskava po netu, dokler ne zmanjka frapeja v kozarcih in baterije v telefonih.

Tepai je bil danes podaljšan do konca novembra.

del obzidja na hribu Sitie

takole pa smo privezani na pomolu

26. oktober 2019, sobota

Sitia, Kreta

Nameniva se zapeljati malo naokoli. Kam? Nimava pojma, le nekam bi šla. Čeprav je Sitia čisto luštkana destinacija, sva se je počasi naveličala. Pa greva po rentič. V tretje gre rado, pravijo, in pri tretjem rentakarovcu sva se zmenila za običajnih 25 evrov na dan. Pred tem je ena zafnana teta (ki je zase verjetno menila, da je luštna, pa vsaj jaz nisem delil njenega mnenja) hotela računati dnevni najem po oderuških 35 evrov! Ampak. Avto imava, le kam naj se odpeljeva?

Pa se spraviva vozikat po vzhodni obali Krete in jo tudi celo prevoziva. Itak le obujava spomine izpred osmih let, ko sva bila na tem koncu z avtom in spomine izpred nekaj mesecev, ko sva bila z barko. Sistematično si pogledava vse zalive, ki bi bili primerni za sidranje, če bova slučajno še kdaj tukaj. Danes so vsi precej vetrovni (zunaj je napovedanega 5-6 bf meltemija, sunki na nekaterih delih obale so zato blizu 40 vozlov). Razen enega. Zaliv, severno od Xerokambosa, je skoraj povsem brez vetra. Le kilometer južneje je urnebes. Prav zanimive so poti zraka po soteskah okoli hribovskih ovir.

V vodo ne greva, preveč piha. Se pa turisti več ali manj vsi po vrsti kar lepo namakajo, čeprav je že taka posezona, da na plaži Vai ne pobirajo več parkirnine. Se ne spleča delati. Po grško. Mislim, da ni treba omeniti, da je parkirni prostor sredi dneva skoraj poln. Morje ima še vedno 23 stopinj. Na nekaj mestih se ustaviva in malo sprehodiva ali pa kaj popijeva in pojeva. To je pa od kulturnega udejstvovanja pravzaprav tudi vse.

V Sitiji sva ob mraku. Prvotni plan, da zavijeva na ouzo meze, sva prestavila na jutri. Danes sva imela svojo malo večerno mezico kar v kokpitu Male. In potem za komp in pred televizor...

novodobna turistična vas Dyonisos blizu Sitie, kjer pa danes ni bilo videti žive duše...

monastery blizu Sitie, ki pa je bil danes zaprt

zaliv, ki bi bil primeren za sidranje je včasih fajn videti tudi s celinske strani

od daleč zgleda opustela plaža, vendar jih je bilo kar nekaj za skalami

na eni strani videti same pence na morju, čez cesto pa mirno ...

Vai ima tudi bananin nasad

Vai je znan po ogromni količini nasajenih palm, ki niso ravno drevesa Krete

Ata je zraven nasada banan prodajal poleg majhnih a drobnih banan (ala polinezijske) tudi med, marmelade, olje ...vse bio :)

oljčnih nasadov je ogromno na tem koncu otoka

kako/koliko je pihalo se vidi po morju; ni kaj, fantje imajo močne roke :)

v eni vasici sva malce zašla in še dobro, da sva imela pando, ker drugače ne bi mogla peljati po uličici, ki se je vila med hišami

kar nekaj sotesk je videti na tem koncu, tudi označenih planinskih poti je dosti in videla tudi kar nekaj pohodnikov

27. oktober 2019, nedelja

Sítia, Kreta

Kratek ogled Krete, drugi del. Najprej se zmeniva, da avto ne vrneva ob dvanajstih, ampak ob šestih zvečer. Nou-problem, pravi fant, ki nama je včeraj oddal avtoček. Pa po bencin. Ta je, kljub porabi malčka okoli pet litrov na sto kilometrov, večji strošek, od najema. Hja, pri prevoženih 350 km je to pravzaprav kar pričakovano. In nato naokoli. Danes je na sporedu južna stran Krete.

Večja pavza je v Ierapetri, kjer midva nasedeva vsakič, ko sva tam. Do sedaj sva bila z barko v Ierapetri enkrat. Z avtom sva tretjič. Kupila bi indukcijski štedilnik za na Malo, pa ga v Lidlu nimajo. Imajo pa zato sirčke in salamce. In podobno je še v nekaj večjih supermarketih. Ah, ja...

Sprehod po rivi v Ierapetri postreže z razbijanjem valov ob betonirano rivo. Impozantno. Verjetno noben film, še manj fotografija, ne more pričarati občutka, ko morje vsega deset metrov od oči iz lepega mira naenkrat brizgne 5-6 m popolnoma vertikalno in se razpeni preko (zaprtih) senčnikov in (lično pogrnjenih) miz.

Ob povratku si pogledava lučico Mochlos, ki bi samo z veliko domišljije lahko gostila tudi Malo. No, že samo v 5-6 bf je vhod tako triki, da ne bi šel preverjat svojih navigacijskih sposobnosti. Pa tudi štiga v lučici je precejšnja in globine so vprašljive. Samo za pogumne, bi kdo rekel.

V Sítiji izvedeva od včeraj na danes prestavljeni plan. Spet sva v istem kafiču, kot že dvakrat. In spet je na televizorjih fuzbal. Ponovno nas je, v do zadnjega stola zasedenem lokalu, okoli štirideset. Moških. In ena ženska. Vesna. No, in še ena. Kelnerica. Prepozna naju že na daleč. Opos panta? Ne. In takoj dobiva ouzo meze ke mia bira megaló. Z dodatkom po pol ure. Mia gira.

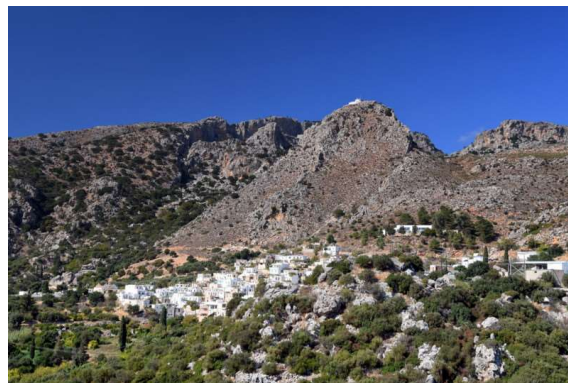
še en samostan, delno vkopan v skale

krajši postanek v Makrigialos na kavici s pogledom na morje kjer se veselo kopajo (tri pikice so tri kopajoče osebe)

nešteto rastlinjakov kviri lep pogled na naravo

must to see vasica Pefki, kjer ni bilo videti žive duše

cesta levo, desno gor in dol (včeraj sva se povzpela nad 700nm!), nešteto oljčnih nasadov

... še se ga spominjamo... nisem vedela, da ga imajo tudi grki v čisljih, še vedno...

ni vseeno kje sedeš na kavo ... če bi se za tole mizo, bi imela morski tuš in ne enkrat :) - lerapetra

otoček na jugu Krete, le kako je lahko tako gol, tako brez vegetacije?

ujeda jadra z vetrom

vhod v lučico vasice Mochlos na severu Krete - ne bi pluli notri, kajne?

no, pa tudi sicer so bila notri samo majhna plovila

klifasta obala in dokaj megličasto ozračje

28. oktober 2019, ponedeljek

Sitia, Kreta

Danes je ohi day, grški državni praznik. Vse trgovine in vsi uradi so zaprti. Priveza za dodatni dan, torej, ne moreva plačati. Jutri pa odrineva še preden urad odprejo. I teško nama! Oštarije so, nasprotno, vse odprte. Tudi tiste, ki so sicer sezono že zaključile. In vse po vrsti so nabito polne, ljudje stojijo v vrsti za mize. In oštarij na rivi ni malo! Kapacitete so prirejene višku turistične sezone, pa še takrat je tipično nekaj miz vedno prostih. Tako je povsod v Grčiji. Danes se torej počutim kot nekoč v socialistični Dalmaciji, ko sem se pretepal za prosto mizo.

Ohi day je očitno velik praznik. Na glavnem trgu so se zbrali vsi, ki v Sitiji kaj pomenijo. Tam so lokalni politiki, vojaki, duhovniki, gasilci, policaji, port policaji, cariniki, rdeči križ, nune, skavti, običajni šolarji, in še kdo, ki je kje na podstrešju našel narodno nošo, jo oblekel in danes paradiral z zastavico v roki. Godba na pihala je zašpilala koračnico, karavana se je pritrogala do spomenika padlim borcem in imenitneži so spustili nekaj besed v eter. Ne prav veliko, ravno prav. Sledi še mimohod parade in praznik je pod streho. In tako je danes po celi Grčiji, v vsaki vasi.

Dan je lep, prijetno topel in manj vetroven, kot včerajšnji. Vala med Kreto in Kasosom pa je še vedno za meter in pol. Ni še čas za odhod, ne da se še jadрати lagano engleski. Popoldan se torej odpravim na sprehod, ki se kaj hitro konča. Na klepetu s sosedom. Vesna ima delo. Večerja je na barki in kot se za veliki praznik spodobi, svinjska pečenka s pečenim krompirjem.

najprej je župan dal venček, potem ne vem kateri general

vojska puške napela, odpela, korak levo, desno...

toliko noš, uniform....

to dekle si pa zasluži samostojno foto objavo, kajne?
urejeni nohti, make up v pravih potezih ... lepo dekle ...

vsak po svoje so prinesli lovorov venec (lepo, da so imeli
vsi enakega!) nešteto se jih je zvrstilo...

ne vem kaj so gospe na fotografiji? nune, ki so bolničarke,
ali pa bolničarke, ki imajo tako uniformo? hm...?

paradiranje po vzporedni ulici

nekateri so bili zelo resni

sem pričakovala več pleh muzke, pa so bili kar skromni

danes je sigurno prodala veliko balonov, saj je bilo
ogromno otrok

ta dva cvetlična lončka z baziliko sta prav simpatična

na našem pomolu imamo kapelico

29. oktober 2019, torek

Sítia, Kreta - Amorfos, Karpathos

Ob zori odrineva. Vetra je ravno prav za dokaj hitro plovbo. 4 bf polkrma. V kanalu med Kreto in Kasosom je še nekaj vala, ni ga pa toliko, da bi bil problematičen. No, Vesna kljub temu ne more delati. Bolj zoprn je val ob Kasosu. Naredil sem taktično napako in sem plul nad otokom, namesto pod njim. Razlog? Zanimalo me je, koliko bark je v luki konec oktobra. Dve sta bili. To informacijo sem plačal z odbitim valom od previsnih severnih sten Kasosa in malo vetra, ker se je le-ta dvignil nad otok. Po nekaj zopnih miljah je spet vse tako, kot mora biti. Vetra je celo več, kot sem ga pričakoval in po slabih desetih urah jadranja sva sidrana na mestu, ki ga že poznavam. Tu ni nič, ampak midva itak ne nameravamo na obalo, le prespala bi rada. Jutri greva dalje.

Jesen je in kot se za jesen spodobi, je za večerjo ajdova kaša z jurčki. Ena mojih najljubših jedi. Ampak le, če je narejena, kot se spodobi. Z veliko pancete.

Dnevi so že presneto kratki. Še pred peto sva se sidrala, pa je bilo že mračno. Ob šetih je popolna tema. Očitno bo potrebno 75 milj do Kasteloriza pluti tudi malo ponoči.

odhajava iz Krete - Sítia v jutranjem soncu

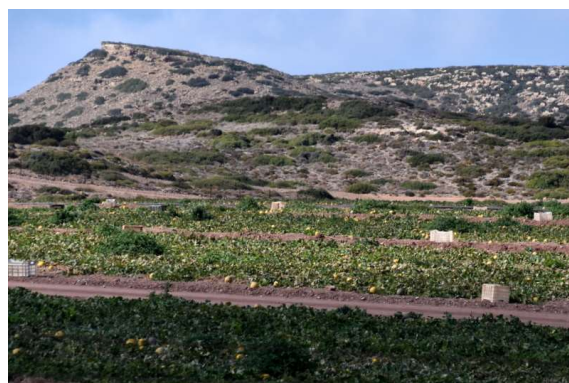
pa še nekaj neobjavljenih fotografij iz Krete

uozo meze: za 2,5 eura dobiš uozo in prigrizek

veliko lokalov s televizijami so ob nogometnih tekmah kar polni z domačini; več ali manj sem bila skoraj vedno edina ženska v tovrstnih lokalih :)

polja polnih nepobranih melon

palm beach

oljke, oljke

30. oktober 2019, sreda

Amorfos, Karpathos - Zoumani, Rodos

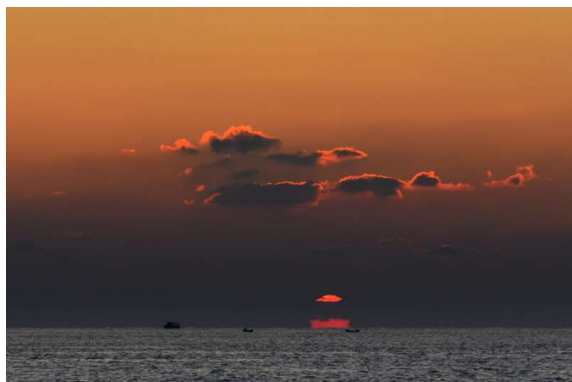
Še en dan z dobrim vetrom za prečenje enega najbolj preprianih delov Egejskega morja. Spet greva ob zori in spet prideva ob mraku. Prav zopni so tile kratki dnevi! Veter je pod Rodosom za spremembo vztrajal in prijadrala sva (skoraj) na cilj, kar se mi tukaj še ni zgodilo. Lepo.

Morje je pri Rodosu toplejše za 2-3 stopinje v primerjavi s Kreto in (ne bi verjel, če ne bi doživel) kako se to pozna! Včerajšnja etapa je bila v flisu in kratkih hlačah, današnja je v kratkih hlačah in brez majice. Pa je sijalo enako sonce in pihal enak veter. Če me včeraj ni nič vleklo v morje, bi danes z veseljem skočil. Turkizni bazen je tako zelo vabljiv.

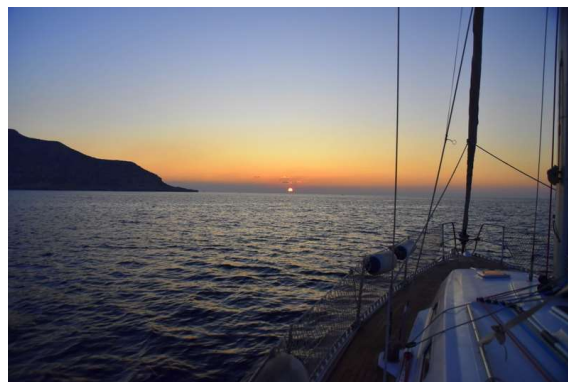
Ampak. Prioritete so pač prioritete. Po sidranju mi je zmanjkalo časa za vse stvari. No, ne za vse, za plavanje ga je zmanjkalo. Zakuriti je potrebno roštilj, meso je bilo pripravljeno že med plovbo. Za to se vedno najde čas.

Vreme v naslednjih dneh bo zanimivo. Vremenske napovedi se spreminjajo iz ure v uro. Nad zahodnim Sredozemljem je

za naslednje dni napovedan urnebes, mi smo na robu dogajanja in očitno razplet poteka ciklonov še ni dobro definiran. Jutri bo še v redu, potem pa znamo imeti nekaj dežja in celo nevihte. Ali pa tudi ne, kdo ve? Ker nisva uživača slabega vremena, bova poskusila vedriti tam, kjer se v novembru še kaj dogaja. Spet bo to Rodos, kot že nekajkrat do sedaj...

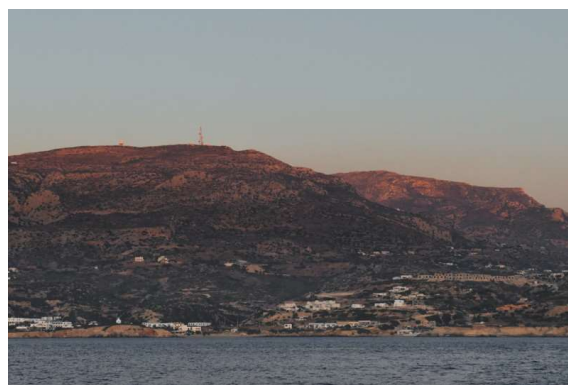
sončni vzhod na Karpatosu - kar nekaj ribišk bark mi je zasenčilo sončni vzhod ob 6,30 uri

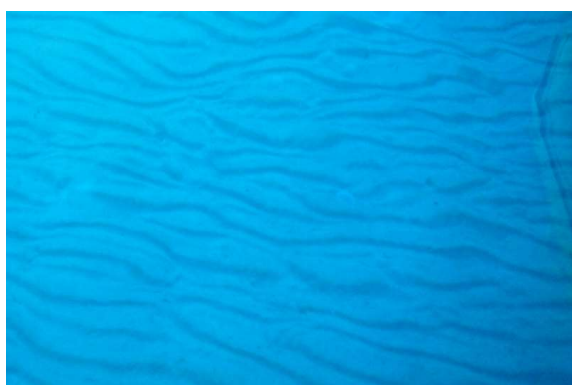
ravno prav je sonca, da vidimo lepo pluti

niso vedno kičaste fotke samo zvečer, zjutraj so še lepše, a kaj, ko rada zjutraj spim

ob 17,30 uri je že skoraj tema... zaliv na Rodosu kjer sva prenočila

v tako dno sva se sidrala mivka in samo mivka ...

31. oktober 2019, četrtek

Zoumani - Mandraki, Rodos

Če je včeraj zmanjkalo časa za plavanje, ga danes ni. Definitivno plavanja v takem bazenu v popolnem brezvetrju ni za zamuditi! Skok v vodo mi potrdi tisto, kar je napovedala satelitska temperaturna slika. Morje ima 25 stopinj, prej več, kot manj. Še meni, ki sem vedno zelo na kratko v vodi, se ne gre ven in zavlačujem tako, da se spravim z gobico čistiti bok barke (tudi to počnem bolj redko). Vesna pa sploh ne pride na suho.

Ampak, opoldne je potrebno izpluti, če želiva še podnevi pripluti v Mandraki na Rodosu. Vetra ni, motorirava. Pravzaprav je vetra nekaj vozlov od zadaj in rezultat je, da se premikava v čistem brezvetrju. Sonce sije, znoj teče v potokih. V Mandrakiju se priveževa na skoraj isto mesto, kot vedno do sedaj. Z marinerotom sva že kar na ti.

Sledi večerja v isti oštariji z isto hrano, kot že večkrat. Spare ribs, portion 42 (tokrat številka nima nobene veze z gospodom Adamsom, ampak se dodatek k opisu jedi prebere kot "for two", ena porcija za dva, torej). In če je že porcija za dva, naročim še pivo v podobnem slogu: 241 (dve pivi za enega gosta). Res sem bil žejen po vroči plovbi. Vesna me posledično okara, da med plovbo premalo pijem. Res je.

Po večerji sledi krajši sprehod, kjer se najine poti neusmiljeno razidejo. Ona gre v šoping cotic, jaz v kino na Mali.

Neviht, ki naj bi se začele nocoj, še ni. Zadnja vremenska napoved jih celo prestavlja južneje. Vremenski radar pa, nasprotno, kaže na to, da bo zapihalo in zagrmelo že čez dobro uro. Hja, sedaj sva, kjer sva. Z vremenom se bom ukvarjal spet jutri popoldan.

jutranje kopanje - presenetljivo zelo toplo morje, vsaj 25C je bilo čutiti še pri iztegnjenih nogah

no, pa sva spet privezana na starem mestu v Mandrakiju

stavbe s turškim pridihom

zelo dobro ohranjene stare stavbe